

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

60. gadagājums

2017. gada 15. maijs

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2017/C 151/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	---	---

V Atzinumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2017/C 151/02	Lieta C-158/14: Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums (<i>Raad van State</i> (Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – A, B, C, D/ <i>Minister van Buitenlandse Zaken</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) — Īpaši ierobežojoši pasākumi, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP — Pamatlēmums 2002/475/TI — Regula (EK) Nr. 2580/2001 — 2. panta 3. punkts — Organizācijas “Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)” iekļaušana terorisma aktos iesaistīto personu, grupu un organizāciju sarakstā — Prejudiciāls jautājums par šīs iekļaušanas spēkā esamību — Atbilstība starptautiskajām humanitārajām tiesībām — Jēdziens “terora akts” — Bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā	2
2017/C 151/03	Lieta C-157/15: Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums (<i>Hof van Cassatie</i> (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Samira Achbita</i> , <i>Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding/G4S Secure Solutions NV</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme — Diskriminācija reliģijas vai uzskatu dēļ — Uzņēmuma iekšējie kārtības noteikumi, ar kuriem ir paredzēts aizliegums darbiniekiem darba vietā nēsāt redzamas politiskas, filozofiskas un reliģiskas atšķirības zīmes — Tieša diskriminācija — Neesamība — Netieša diskriminācija — Aizliegums darba ņēmējai nēsāt islāmisko lakatu	3

2017/C 151/04	Lieta C-162/15 P: Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums – <i>Evonik Degussa GmbH</i> /Eiropas Komisija Apelācija — Konkurence — LESD 101. un 102. pants — Regula (EK) Nr. 1/2003 — 30. pants — Komisijas lēmums, ar kuru konstatēta nelikumīga aizliegta vienošanās Eiropas ūdeņraža peroksīda un perborāta tirgū — Šī lēmuma nekonfidencialās paplašinātās versijas publicēšana — Pieteikuma par konfidencialitātes piemērošanu noteiktai informācijai noraidīšana — Uzklaušanās amatpersonas pilnvaras — Lēmums 2011/695/ES — 8. pants — Konfidencialitāte — Dienesta noslēpuma aizsardzība — LESD 339. pants — Jēdziens “komercnoslēpumi un cita konfidencialā informācija” — Informācija, kuras avots ir pieteikums par iecietības programmas piemērošanu — Lūguma par konfidencialitātes ievērošanu noraidīšana — Tiesiskā paļāvība	4
2017/C 151/05	Lieta C-188/15: Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums (<i>Cour de cassation</i> (Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Asma Bougnaoui, Association de défense des droits de l’homme (ADDH)/Micropole SA</i> , agrāk <i>Micropole Univers SA</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme — Diskriminācija reliģijas vai uzskatu dēļ — Īsta un izšķirīga prasība attiecībā uz profesiju — Jēdziens — Klienta vēlme, saņemot pakalpojumus, nesaskarties ar darba ņēmēju, kas nēsā islāmisko lakatu	4
2017/C 151/06	Lieta C-323/15 P: Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – <i>Polynt SpA/New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH</i> , Eiropas Ķimikāliju aģentūra, <i>Sitre Srl</i> , Nīderlandes Karaliste, Eiropas Komisija Apelācija — Regula (EK) Nr. 1907/2006 (REACH regula) — 57. panta f) punkts — Atļauja — Vielās, kas rada ļoti lielas bažas — Identifikācija — Tādas pašas bažas — Cikloheksāna-1,2-dikarboksilānhidrīds, cis-cikloheksāna-1,2-dikarboksilānhidrīds un trans-cikloheksāna-1,2-dikarboksilānhidrīds	5
2017/C 151/07	Lieta C-324/15 P: Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – <i>Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA/New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Sitre Srl</i> , Eiropas Ķimikāliju aģentūra, Nīderlandes Karaliste, Eiropas Komisija Apelācija — Regula (EK) Nr. 1907/2006 (REACH regula) — 57. panta f) punkts — Atļauja — Vielās, kas rada ļoti lielas bažas — Identifikācija — Tādas pašas bažas — Heksahidrometilfalanhidrīds, heksahidro-4-metilfalanhidrīds, heksahidro-1-metilfalanhidrīds un heksahidro-3-metilfalanhidrīds	6
2017/C 151/08	Lieta C-414/15 P: Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – <i>Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede</i> /Eiropas Komisija, Beļģijas Karaliste, <i>Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)</i> Apelācija — Valsts atbalsts — Pastāvošs atbalsts — LESD 108. panta 1. punkts — Atbalsta shēma sociālo mājokļu sabiedrību labā — Regula (EK) Nr. 659/1999 — 17., 18. un 19. pants — Komisijas veikts novērtējums par esoša atbalsta saderību ar iekšējo tirgu — Priekšlikums veikt atbilstīgus pasākumus — Saistības, ko uzņēmušās valsts iestādes, lai izpildītu Savienības tiesības — Lēmums par atbilstību — Pārbaudes tiesā apjoms — Tiesiskās sekas	6
2017/C 151/09	Lieta C-415/15 P: Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – <i>Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl</i> /Eiropas Komisija, Beļģijas Karaliste, <i>Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)</i> Apelācija — Valsts atbalsts — Pastāvošs atbalsts — LESD 108. panta 1. punkts — Atbalsta shēma sociālo mājokļu sabiedrību labā — Regula (EK) Nr. 659/1999 — 17., 18. un 19. pants — Komisijas novērtējums par esoša atbalsta saderību ar iekšējo tirgu — Priekšlikums par atbilstošiem pasākumiem — Saistības, ko uzņēmušās valsts iestādes, lai izpildītu Savienības tiesības — Lēmums par atbilstību — Pārbaudes tiesā apjoms — Tiesiskās sekas	7
2017/C 151/10	Lieta C-493/15: Tiesas (septītā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (<i>Corte suprema di cassazione</i> (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Agenzia delle Entrate/Marco Identi</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Nodokļi — Pievienotās vērtības nodoklis — LES 4. panta 3. punkts — Sestā direktīva — Valsts atbalsts — Maksātspējīgu fizisku personu parādu atlaišanas procedūra (esdebitazione) — PVN parādu nepiedzēnamība	7

2017/C 151/11	Lieta C-528/15: Tiesas (otrā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (<i>Nejvyšší správní soud</i> (Čehijas Republika) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie/Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kritēriji un mehānismi tādas dalībvalsts noteikšanai, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu — Regula (ES) Nr. 604/2013 (Dublina III) — 28. panta 2. punkts — Aizturēšana pārsūtīšanas nolūkā — 2. panta n) punkts — Būtiska bēgšanas iespējamība — Objektīvi kritēriji — Nenoteikšana tiesību aktos	8
2017/C 151/12	Lieta C-536/15: Tiesas (otrā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (<i>College van Beroep voor het Bedrijfsleven</i> – Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV/Autoriteit Consument en Markt (ACM)</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/22/EK — 25. panta 2. punkts — Telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumi — Direktīva 2002/58/EK — 12. pants — Abonentu saraksti — Personas datu par abonentiem nodošana saistībā ar telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumu sniegšanu — Abonenta piekrišana — Izšķiršana atkarībā no dalībvalsts, kurā tiek sniegti publiski pieejami telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumi — Nediskriminācijas princips	9
2017/C 151/13	Lieta C-563/15: Tiesas (desmitā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste Valsts pienākumu neizpilde — Vide — Direktīva 2008/98/EK — 13. un 15. pants — Atkritumu apsaimniekošana — Cilvēku veselības un vides aizsardzība — Atbildība — Atkritumu poligoni	9
2017/C 151/14	Lieta C-3/16: Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (<i>Hof van beroep te Brussel</i> (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Lucio Cesare Aquino/Belgische Staat</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Savienības tiesības — Privātpersonām piešķirtās tiesības — Tiesas pieļauts pārkāpums — Prejudiciāli jautājumi — Vēršanās Tiesā — Valsts tiesa, kas lietu izskata pēdējā instancē	10
2017/C 151/15	Lieta C-47/16: Tiesas (sestā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (Augstākā tiesa (Latvija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Valsts ieņēmumu dienests/SIA “Veloserviss” Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Muitas savienība — Kopienas Muitas kodekss — 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Ievedmuitas nodokļa pēcmuitošanas piedziņa — Tiesiskā paļāvība — Piemērošanas nosacījumi — Muitas iestāžu kļūda — Importētāja pienākums rīkoties labā ticībā un pārbaudīt “A formas” izcelsmes sertifikāta izsniegšanas apstākļus — Pierādīšanas līdzekļi — Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) ziņojums	11
2017/C 151/16	Lieta C-138/16: Tiesas (astotā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (<i>Handelsgericht Wien</i> (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais īpašums — Autortiesības un blakustiesības informācijas sabiedrībā — Direktīva 2001/29/EK — Tiesības uz darbu izziņošanu — 3. panta 1. punkts — Izņēmumi un ierobežojumi — 5. panta 3. punkta o) apakšpunkts — Televīzijas raidījumu pārraidīšana, izmantojot vietējo kabeļtīklu — Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru paredz izņēmumus saistībā ar iekārtām, kuras sniedz piekļuvi ne vairāk kā 500 abonentiem, kā arī saistībā ar sabiedriskās apraides raidījumu retranslāciju valsts teritorijā	12
2017/C 151/17	Lieta C-211/16: Tiesas (septītā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (<i>Commissione Tributaria Provinciale di Torino</i> (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>Bimotor SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino</i> Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Pievienotās vērtības nodoklis — Nodokļu neitralitātes princips — Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts fiksēts maksimālais apmērs, ar kuru ir ierobežots pievienotās vērtības nodokļa kredīta vai tā pārmaksas atmaksas vai kompensācijas apmērs	13

2017/C 151/18	Lieta C-253/16: Tiesas (trešā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (<i>Cour d'appel de Bruxelles</i> (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – <i>FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA</i> u.c. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — LESD 96. pants — Piemērojamība — Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram taksometru pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts pasažieriem piešķirt atsevišķas sēdvietas — Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram taksometru pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts iepriekš noteikt galamērķi — Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram taksometru pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts pievilināt pasažierus	13
2017/C 151/19	Lieta C-615/16: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 28. novembrī iesniedza <i>Supremo Tribunal Administrativo</i> (Portugāle) – <i>Giovanna Judith Kerr/Fazenda Pública</i>	14
2017/C 151/20	Lieta C-26/17 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2016. gada 9. novembra spriedumu lietā T-579/14 <i>Birkenstock Sales GmbH</i> /Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) 2017. gada 19. janvārī iesniedza <i>Birkenstock Sales GmbH</i>	14
2017/C 151/21	Lieta C-32/17 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2016. gada 8. novembra rīkojumu apvienotajās lietās T-268/15 un T-272/15 <i>Apcoa Parking Holdings GmbH</i> /Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) 2017. gada 23. janvārī iesniedza <i>Apcoa Parking Holdings GmbH</i>	15
2017/C 151/22	Lieta C-74/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 10. februārī iesniedza <i>Amtsgericht Düsseldorf</i> (Vācija) – <i>Jonathan Heintges/Germanwings GmbH</i>	17
2017/C 151/23	Lieta C-75/17 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2016. gada 30. novembra spriedumu lietā T-217/15 <i>Fiesta Hotels & Resorts/EUIPO</i> 2017. gada 9. februārī iesniedza <i>Fiesta Hotels & Resorts, S.L.</i>	17
2017/C 151/24	Lieta C-76/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 13. februārī iesniedza <i>Înalta Curte de Casație și Justiție</i> (Rumānija) – <i>SC Petrolul-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu/Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice</i>	19
2017/C 151/25	Lieta C-94/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 23. februārī iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Rafael Ramón Escobedo Cortés/Banco de Sabadell S.A.</i>	19
2017/C 151/26	Lieta C-96/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 22. februārī iesniedza <i>Juzgado de lo Social de Terrassa</i> (Spānija) – <i>Gardenia Vernaza Ayovi/Consorti Sanitari de Terrassa</i>	20
2017/C 151/27	Lieta C-102/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 28. februārī iesniedza <i>Tribunal de Contas</i> (Portugāle) – <i>Secretaria Regional de Saúde dos Açores/Ministério Público</i>	21
2017/C 151/28	Lieta C-121/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 8. martā iesniedza <i>High Court of Justice (Chancery Division)</i> (Apvienotā Karaliste) – <i>Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK)</i> komercnosaukums – “ <i>Mylan</i> ”/Gilead Sciences Inc.	21
2017/C 151/29	Lieta C-122/17: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 9. martā iesniedza <i>Court of Appeal</i> (Īrija) – <i>David Smith/Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Īrija, Attorney General</i>	22
2017/C 151/30	Lieta C-127/17: Prasība, kas celta 2017. gada 10. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika	22
2017/C 151/31	Lieta C-128/17: Prasība, kas celta 2017. gada 10. martā – Polijas Republika/Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome	24

2017/C 151/32 Lieta C-138/17 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 10. janvāra spriedumu lietā T-577/14 *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne/Eiropas Savienība* 2017. gada 17. martā iesniedza Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Savienības Tiesa . . . 25

2017/C 151/33 Lieta C-146/17 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 10. janvāra spriedumu lietā T-577/14 *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne/Eiropas Savienība* 2017. gada 22. martā iesniedza *Gascogne Sack Deutschland GmbH* un *Gascogne S.A.* 26

Vispārējā tiesa

2017/C 151/34 Lieta T-681/14: Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – *El-Qaddafi*/Padome Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Lībiju — Līdzekļu iesaldēšana — Ierobežojumi ieceļošanai Savienības teritorijā un tranzītam caur to — Prasītājas vārda atstāšana sarakstā — Tiesības uz aizstāvību — Pienākums norādīt pamatojumu 28

2017/C 151/35 Lieta T-112/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 30. marta spriedums – Grieķija/Komisija ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Regula (EK) Nr. 1782/2003 — Regula (EK) Nr. 796/2004 — Platībatkarīgā atbalsta shēma — Pastāvīgo ganību jēdziens — Pienākums norādīt pamatojumu — Samērīgums — Vienotas likmes finanšu korekcija — Iepriekšējas korekcijas atskaitījums 29

2017/C 151/36 Lieta T-210/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – *Deutsche Telekom*/Komisija Piekļuve dokumentiem — Regula (EK) N. 1049/2001 — Dokumenti par konkurences noteikumu piemērošanas procedūru — Piekļuves atteikums — Pienākums norādīt pamatojumu — Izņēmums saistībā ar trešo personu komerciālo interešu aizsardzību — Izņēmums saistībā ar pārbaudi, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību — Sevišķas sabiedrības intereses — Apspriešanās ar trešajām personām — Pārskatāmība — Atbildes uz atkārtotu pieteikumu nesniegšana termiņā 29

2017/C 151/37 Lieta T-387/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – *J & Joy/EUIPO* – *Joy-Sportswear* (“J AND JOY”) Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “J AND JOY” — Agrāka valsts grafiska preču zīme “joy SPORTSWEAR” — Relatīvi atteikuma pamati — Sajaukšanas iespēja — Preču līdzība — Apzīmējumu līdzība — Vērtēšanas kritēriji — Kombinēta preču zīme — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts 30

2017/C 151/38 Lieta T-388/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – *J & Joy/EUIPO* – *Joy-Sportswear* (“JN-JOY”) Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “JN-JOY” — Agrāka valsts grafiska preču zīme “joy SPORTSWEAR” — Relatīvi atteikuma pamati — Sajaukšanas iespēja — Preču līdzība — Apzīmējumu līdzība — Vērtējuma kritēriji — Kombinēta preču zīme — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts 31

2017/C 151/39 Lieta T-389/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – *J & Joy/EUIPO* – *Joy-Sportswear* (“J & JOY”) Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības grafiska preču zīme “J & JOY” — Agrāka valsts grafiska preču zīme “joy SPORTSWEAR” — Relatīvi atteikuma pamati — Sajaukšanas iespēja — Preču līdzība — Apzīmējumu līdzība — Vērtējuma kritēriji — Kombinēta preču zīme — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts 31

2017/C 151/40 Lieta T-501/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – Nīderlande/Komisija ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Integrētā administrācijas un kontroles sistēma — Samazinājumi un izslēgšana savstarpējās atbilstības noteikumu neievērošanas gadījumā — Maznozīmīga neatbilstība — Regulas (EK) Nr. 73/2009 24. panta 2. punkts — Regulas (EK) Nr. 1122/2009 71. panta 3. punkts — Pierādīšanas pienākums — Regulas (EK) nr. 73/2009 II pielikuma interpretācija 32

2017/C 151/41	Lieta T-538/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – <i>Regent University/EUIPO – Regent’s College</i> (“REGENT UNIVERSITY”) Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “REGENT UNIVERSITY — Agrāka valsts grafiska preču zīme “REGENT’S COLLEGE” — Relatīvs atteikuma pamats — Sajaukšanas iespēja — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts	33
2017/C 151/42	Lieta T-638/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – <i>Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO – Lion Laboratories</i> (“ALCOLOCK”) Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “ALCOLOCK” — Apvienotās Karalistes vārdiska preču zīme “ALCOLOCK — Relatīvs atteikuma pamats — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts un 53. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts — Agrākas preču zīmes faktiskā izmantošana	33
2017/C 151/43	Lieta T-733/15: Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – Portugāle/Komisija Tiesas sprieduma, kurā ir konstatēta valsts pienākumu neizpilde, neizpilde — Kavējuma nauda — Lēmums par kavējuma naudas dzēšanu — Strīdīgā valsts pasākuma atcelšana — Pārkāpuma pārtraukšanas datums	34
2017/C 151/44	Lieta T-28/16: Vispārējās tiesas 2017. gada 3. aprīļa spriedums – Vācija/Komisija ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Lauku attīstība — Zemes konsolidācija un ciematu atjaunošana — Darbību atlases kritēriji — Lojālas sadarbības princips — Subsidiaritāte — Tiesiskā palāvība — Samērīgums — Pienākums norādīt pamatojumu	34
2017/C 151/45	Lieta T-209/16: Vispārējās tiesas 2017. gada 30. marta spriedums – <i>Apax Partners UK/EUIPO – Apax Partners Midmarket</i> (“APAX PARTNERS”) Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “APAX PARTNERS” reģistrācijas pieteikums — Agrāka starptautiska vārdiska preču zīme “APAX” — Relatīvs atteikuma pamats — Sajaukšanas iespēja — Pakalpojumu līdzība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts	35
2017/C 151/46	Lieta T-215/16: Vispārējās tiesas 2017. gada 3. aprīļa spriedums – <i>Cop/EUIPO – Conexa</i> (“AMPHIBIAN”) Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību — Grafiska preču zīme “AMPHIBIAN” — Relatīvs atteikuma pamats — Atšķirtspēja — Aprakstoša rakstura neesamība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts	36
2017/C 151/47	Lieta T-117/17: Prasība, kas celta 2017. gada 23. februārī – <i>Proximus/Padome</i>	36
2017/C 151/48	Lieta T-124/17: Prasība, kas celta 2017. gada 22. februārī – <i>Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton/ECB</i>	37
2017/C 151/49	Lieta T-161/17: Prasība, kas celta 2017. gada 11. martā – <i>Le Pen/Parlaments</i>	38
2017/C 151/50	Lieta T-166/17: Prasība, kas celta 2017. gada 8. martā – <i>EKETA/Komisija</i>	39
2017/C 151/51	Lieta T-168/17: Prasība, kas celta 2017. gada 16. martā – <i>CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs/ Komisija</i>	40
2017/C 151/52	Lieta T-169/17: Prasība, kas celta 2017. gada 17. martā – <i>Pethke/EUIPO</i>	40
2017/C 151/53	Lieta T-177/17: Prasība, kas celta 2017. gada 15. martā – <i>EKETA/Komisija</i>	41
2017/C 151/54	Lieta T-183/17: Prasība, kas celta 2017. gada 21. martā – <i>Menta y Limón Decoración/EUIPO – Santa Cruz de La Palma</i> pašvaldība (Reģionālā tautastērpā ģērbta vīrieša attēls)	42
2017/C 151/55	Lieta T-189/17: Prasība, kas celta 2017. gada 20. martā – <i>EKETA/Komisija</i>	43
2017/C 151/56	Lieta T-190/17: Prasība, kas celta 2017. gada 22. martā – <i>EKETA/Komisija</i>	44

2017/C 151/57	Lieta T-195/17: Prasība, kas celta 2017. gada 27. martā – <i>CeramTec/EUIPO – C5 Medical Werks</i> (Rožā tonis)	44
2017/C 151/58	Lieta T-196/17: Prasība, kas celta 2017. gada 27. martā – <i>Naftogaz of Ukraine/Komisija</i>	45
2017/C 151/59	Lieta T-197/17: Prasība, kas celta 2017. gada 28. martā – <i>Abel u.c./Komisija</i>	46
2017/C 151/60	Lieta T-198/17: Prasība, kas celta 2017. gada 29. martā – <i>EKETA/Komisija</i>	47

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*

(2017/C 151/01)

Jaunākā publikācija

OV C 144, 8.5.2017.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 129, 24.4.2017.

OV C 121, 18.4.2017.

OV C 112, 10.4.2017.

OV C 104, 3.4.2017.

OV C 95, 27.3.2017.

OV C 86, 20.3.2017.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums (*Raad van State (Nīderlande)* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – A, B, C, D/*Minister van Buitenlandse Zaken*

(Lieta C-158/14) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kopējā ārpolitika un drošības politika (KĀDP) — Īpaši ierobežojoši pasākumi, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām — Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP — Pamatlēmums 2002/475/TI — Regula (EK) Nr. 2580/2001 — 2. panta 3. punkts — Organizācijas “Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)” iekļaušana terorisma aktos iesaistīto personu, grupu un organizāciju sarakstā — Prejudiciāls jautājums par šīs iekļaušanas spēkā esamību — Atbilstība starptautiskajām humanitārajām tiesībām — Jēdziens “terora akts” — Bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā

(2017/C 151/02)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Pamatlietas puses

Prasītāji: A, B, C, D

Atbildētājs: *Minister van Buitenlandse Zaken*

Rezolutīvā daļa:

- 1) judikatūras, kas balstīta uz 1994. gada 9. marta spriedumu *TWD Textilwerke Deggendorf* (C-188/92, EU:C:1994:90) un 2001. gada 15. februāra spriedumu *Nachi Europe* (C-239/99, EU:C:2001:101), izpratnē nav acīmredzams, ka būtu pieņemamas prasības atcelt tiesību aktu, ko Eiropas Savienības Vispārējā tiesā celtu personas, kuras ir tādā situācijā, kādā ir apelācijas sūdzības iesniedzēji pamatlietā, par Padomes 2010. gada 12. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 610/2010, ar kuru īsteno 2. panta 3. punktu Regulā (EK) Nr. 2580/2001 un ar kuru atceļ Īstenošanas regulu (ES) Nr. 1285/2009, vai Savienības tiesību aktiem pirms šīs īstenošanas regulas par organizācijas “Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)” iekļaušanu Padomes 2001. gada 27. decembra Regulas (EK) Nr. 2580/2001 par īpašiem ierobežojošiem pasākumiem, kas terorisma apkarošanas nolūkā vērsti pret konkrētām personām un organizācijām, 2. panta 3. punktā paredzētajā sarakstā;

- 2) tā kā Padomes 2001. gada 27. decembra Kopējā nostāja 2001/931/KĀDP par konkrētu pasākumu īstenošanu cīņā pret terorismu un Regula Nr. 2580/2001 neaizliedz uzskatīt, ka bruņoto spēku darbības bruņota konflikta laikā starptautisko humanitāro tiesību izpratnē ir "terora akti" šo Savienības tiesību aktu izpratnē, tas, ka organizācijas "Tamililamas atbrīvošanas tīģeri (TAT)" darbības varētu būt šādas darbības, neietekmē Īstenošanas regulas Nr. 610/2010, kā arī Savienības tiesību aktu par 1) punktā norādīto iekļaušanu sarakstā pirms šīs īstenošanas regulas spēkā esamību.

(¹) OV C 194, 24.6.2016.

Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums (Hof van Cassatie (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Samira Achbita, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding/G4S Secure Solutions NV

(Lieta C-157/15) (¹)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme — Diskriminācija reliģijas vai uzskatu dēļ — Uzņēmuma iekšējie kārtības noteikumi, ar kuriem ir paredzēts aizliegums darbiniekiem darba vietā nēsāt redzamas politiskas, filozofiskas un reliģiskas atšķirības zīmes — Tieša diskriminācija — Neesamība — Netieša diskriminācija — Aizliegums darba ņēmējai nēsāt islāmisko lakatu

(2017/C 151/03)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van Cassatie

Pamatlietas puses

Prasītāji: Samira Achbita, Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding

Atbildētājs: G4S Secure Solutions NV

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 2. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka aizliegums nēsāt islāmisko lakatu, kas izriet no privāta uzņēmuma iekšējās kārtības noteikumiem, ar ko vispārēji ir aizliegts nēsāt jebkuras ārējas politiskās, filozofiskās vai reliģiskās pārliecības atšķirības zīmes darba vietā, nav tieša diskriminācija reliģijas vai uzskatu dēļ šīs direktīvas izpratnē.

Turpretī šāds uzņēmuma iekšējās kārtības noteikums var būt netieša diskriminācija Direktīvas 2000/78 2. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē, ja tiek pierādīts, ka šķietami neitrāls pienākums faktiski rada konkrētas nelabvēlīgas sekas personām, kas pieder pie noteiktas reliģijas vai uzskatiem, ja vien tas nav objektīvi pamatots ar likumīgu mērķi, piemēram, darba devēja politiskās, filozofiskās, kā arī reliģiskās neitralitātes politikas ievērošanu tā attiecībā ar klientiem, un ja pasākumi šī mērķa īstenošanai ir piemēroti un nepieciešami, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

(¹) OV C 205, 22.6.2015.

Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums – *Evonik Degussa GmbH*/Eiropas Komisija
(Lieta C-162/15 P) ⁽¹⁾

Apelācija — Konkurence — LESD 101. un 102. pants — Regula (EK) Nr. 1/2003 — 30. pants — Komisijas lēmums, ar kuru konstatēta nelikumīga aizliegta vienošanās Eiropas ūdeņraža peroksīda un perborāta tirgū — Šī lēmuma nekonfidencialās paplašinātās versijas publicēšana — Pieteikuma par konfidencialitātes piemērošanu noteiktai informācijai noraidīšana — Uzklaušanās amatpersonas pilnvaras — Lēmums 2011/695/ES — 8. pants — Konfidencialitāte — Dienesta noslēpuma aizsardzība — LESD 339. pants — Jēdziens “komercnoslēpumi un cita konfidenciala informācija” — Informācija, kuras avots ir pieteikums par iecietības programmas piemērošanu — Lūguma par konfidencialitātes ievērošanu noraidīšana — Tiesiskā palāvība

(2017/C 151/04)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Evonik Degussa GmbH* (pārstāvji – C. Steinle, C. von Köckritz un A. Richter, Rechtsanwälte)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija (pārstāvji – G. Meessen, M. Kellerbauer un F. Van Schaik)

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 28. janvāra spriedumu *Evonik Degussa/Komisija* (T-341/12, EU: T:2015:51), ciktāl Vispārējā tiesa tajā ir nospriedusi, ka uzklaušanās amatpersona ir pamatoti atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz *Evonik Degussa GmbH* izvirzītajiem iebildumiem, kas ir pamatoti ar tiesiskās palāvības aizsardzības principa un vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanu, pret iecerēto Komisijas 2006. gada 3. maija Lēmuma C(2006) 1766 final par [EKL] 81. pantā un EEZ līguma 53. pantā paredzētās procedūras piemērošanu *Akzo Nobel NV*, *Akzo Nobel Chemicals Holding AB*, *Eka Chemicals AB*, *Degussa AG*, *Edison SpA*, *FMC Corporation*, *FMC Foret SA*, *Kemira OYJ*, *L’Air Liquide SA*, *Chemoxal SA*, *Snia SpA*, *Caffaro Srl*, *Solvay SA/NV*, *Solvay Solexis SpA*, *Total SA*, *Elf Aquitaine SA* un *Arkema SA* (Lieta COMP/F/38.620 – Ūdeņraža peroksīds un perborāts) paplašinātās nekonfidencialās versijas publicēšanu;
- 2) pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;
- 3) atcelt Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmumu C(2012) 3534 final, ar kuru ir noraidīts *Evonik Degussa GmbH* lūgums par konfidencialitātes ievērošanu, ciktāl tajā uzklaušanās amatpersona ir atteikusies īstenot savu kompetenci, lai atbildētu uz šī sprieduma rezolutīvās daļas 1. punktā minētajiem iebildumiem;
- 4) *Evonik Degussa GmbH* un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

⁽¹⁾ OV C 198, 15.6.2015.

Tiesas (virspalāta) 2017. gada 14. marta spriedums (*Cour de cassation* (Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Asma Bougnaoui, Association de défense des droits de l’homme (ADDH)/Micropole SA*, agrāk *Micropole Univers SA*

(Lieta C-188/15) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme — Diskriminācija reliģijas vai uzskatu dēļ — Īsta un izšķirīga prasība attiecībā uz profesiju — Jēdziens — Klienta vēlme, saņemot pakalpojumus, nesaskarties ar darba ņēmēju, kas nēsā islāmisko lakatu

(2017/C 151/05)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation

Pamatlietas puses

Prasītājas: *Asma Bougnaoui, Association de défense des droits de l'homme (ADDH)*

Atbildētāja: *Micropole SA, agrāk Micropole Univers SA*

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 4. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka darba devēja griba ņemt vērā klienta vēlmi vairs nesaņemot pakalpojumus, ko sniedz darbiniece, kura nēsā islāmisko lakatu, nevar tikt uzskatīta par īstu un izšķirīgu prasību attiecībā uz profesiju šīs tiesību normas izpratnē.

⁽¹⁾ OV C 221, 6.7.2015.

Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – Polynt SpA/New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Eiropas Ķimikāliju aģentūra, Sitre Srl, Nīderlandes Karaliste, Eiropas Komisija

(Lieta C-323/15 P) ⁽¹⁾

Apelācija — Regula (EK) Nr. 1907/2006 (REACH regula) — 57. panta f) punkts — Atļauja — Vielas, kas rada ļoti lielas bažas — Identifikācija — Tādas pašas bažas — Cikloheksāna-1,2-dikarboksilānhidrīds, cis-cikloheksāna-1,2-dikarboksilānhidrīds un trans-cikloheksāna-1,2-dikarboksilānhidrīds

(2017/C 151/06)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Polynt SpA* (pārstāvji – C. Mereu un M. Gruncharđ, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: *New Japan Chemical* (pārstāvji – C. Mereu un M. Gruncharđ, advokāti), *REACH ChemAdvice GmbH*, (pārstāvji – C. Mereu un M. Gruncharđ, advokāti), *Sitre Srl* (pārstāvji – C. Mereu un M. Gruncharđ, advokāti), Eiropas Ķimikāliju aģentūra (ECHA) (pārstāvji – M. Heikkilä un C. Buchanan, W. Broere, un T. Zbihlej, pārstāvji, kam palīdz J. Stuyck, advocaat), Nīderlandes Karaliste (pārstāvji – C. Schillemans un M. Bulterman), Eiropas Komisija (pārstāvji – D. Kukovec un K. Mifsud-Bonnici)

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) *Polynt SpA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Ķimikāliju aģentūras (ECHA) tiesāšanās izdevumus;
- 3) Nīderlandes Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas;
- 4) *New Japan Chemical* un *REACH ChemAdvice* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

⁽¹⁾ OV C 311, 21.9.2015.

Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA/ New Japan Chemical, REACH ChemAdvice GmbH, Sitre Srl, Eiropas Ķimikāliju aģentūra, Nīderlandes Karaliste, Eiropas Komisija

(Lieta C-324/15 P) ⁽¹⁾

Apelācija — Regula (EK) Nr. 1907/2006 (REACH regula) — 57. panta f) punkts — Atļauja — Vielas, kas rada ļoti lielas bažas — Identifikācija — Tādas pašas bažas — Heksahidrometilftalanhidrīds, heksahidro-4-metilftalanhidrīds, heksahidro-1-metilftalanhidrīds un heksahidro-3-metilftalanhidrīds

(2017/C 151/07)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA (pārstāvji – C. Mereu un M. Grunchar, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: New Japan Chemical (pārstāvji – C. Mereu un M. Grunchar, advokāti), REACH ChemAdvice GmbH, (pārstāvji – C. Mereu un M. Grunchar, advokāti), Sitre Srl (pārstāvji – C. Mereu un M. Grunchar, advokāti), Eiropas Ķimikāliju aģentūra (ECHA) (pārstāvji – M. Heikkilä un C. Buchanan, W. Broere, un T. Zbihlej, pārstāvji, kam palīdz J. Stuyck, advocaat), Nīderlandes Karaliste (pārstāvji – C. Schillemans un M. Bulterman), Eiropas Komisija (pārstāvji – D. Kukovec un K. Mifsud-Bonnici)

Rezolutīvā daļa:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) Hitachi Chemical Europe GmbH un Polynt SpA sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Ķimikāliju aģentūras (ECHA) tiesāšanās izdevumus;
- 3) Nīderlandes Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas;
- 4) New Japan Chemical un REACH ChemAdvice sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

⁽¹⁾ OV C 311, 21.9.2015.

Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede/Eiropas Komisija, Beļģijas Karaliste, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

(Lieta C-414/15 P) ⁽¹⁾

Apelācija — Valsts atbalsts — Pastāvošs atbalsts — LESD 108. panta 1. punkts — Atbalsta shēma sociālo mājokļu sabiedrību labā — Regula (EK) Nr. 659/1999 — 17., 18. un 19. pants — Komisijas veikts novērtējums par esoša atbalsta saderību ar iekšējo tirgu — Priekšlikums veikt atbilstīgus pasākumus — Saistības, ko uzņēmušas valsts iestādes, lai izpildītu Savienības tiesības — Lēmums par atbilstību — Pārbaudes tiesā apjoms — Tiesiskās sekas

(2017/C 151/08)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Stichting Woonlinie, Woningstichting Volksbelang, Stichting Woonstede (pārstāvji – L. Hancher, E. Besselink un P. Glazener, advocaten)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija (pārstāvji – S. Noë un P.J. Loewenthal), Beļģijas Karaliste, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN) (pārstāvis – M. Meulenbelt, advocaat)

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 12. maija rīkojumu *Stichting Woonlinie u.c./Komisija (T-202/10 RENV)*, nav publicēts, EU:T:2015:287);
- 2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;
- 3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

⁽¹⁾ OV C 337, 12.10.2015.

Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – *Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl*/Eiropas Komisija, Beļģijas Karaliste, *Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)*

(Lieta C-415/15 P) ⁽¹⁾

Apelācija — Valsts atbalsts — Pastāvošs atbalsts — LESD 108. panta 1. punkts — Atbalsta shēma sociālo mājokļu sabiedrību labā — Regula (EK) Nr. 659/1999 — 17., 18. un 19. pants — Komisijas novērtējums par esoša atbalsta saderību ar iekšējo tirgu — Priekšlikums par atbilstošiem pasākumiem — Saistības, ko uzņēmušās valsts iestādes, lai izpildītu Savienības tiesības — Lēmums par atbilstību — Pārbaudes tiesā apjoms — Tiesiskās sekas

(2017/C 151/09)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: *Stichting Woonpunt, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl* (pārstāvji – L. Hancher, E. Besselink un P. Glazener, advocaten)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija (pārstāvji – S. Noë un P.J. Loewenthal), Beļģijas Karaliste, *Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)* (pārstāvis – M. Meulenbelt, advocaat)

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 12. maija rīkojumu *Stichting Woonpunt u.c./Komisija (T-203/10 RENV)*, nav publicēts, EU:T:2015:286);
- 2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;
- 3) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

⁽¹⁾ OV C 337, 12.10.2015.

Tiesas (septītā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (*Corte suprema di cassazione* (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Agenzia delle Entrate/Marco Identi*

(Lieta C-493/15) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Nodokļi — Pievienotās vērtības nodoklis — LES 4. panta 3. punkts — Sestā direktīva — Valsts atbalsts — Maksātnešpējīgu fizisku personu parādu atlaišanas procedūra (*esdebitazione*) — PVN parādu nepiedzenamība

(2017/C 151/10)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Corte suprema di cassazione

Pamatlietas puses

Prasītāja: Agenzia delle Entrate

Atbildētājs: Marco Identi

Rezolutīvā daļa:

Savienības tiesības un it īpaši LES 4. panta 3. punkts un Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, 2. un 22. pants, kā arī tiesību normas valsts atbalsta jomā ir jāinterpretē tādējādi, ka tām nav pretrunā tas, ka pievienotās vērtības nodokļa parādi tiek atzīti par nepiedzenamiem atbilstoši tādām valsts tiesiskajam regulējumam kā pamatlīdētā, ar kuru ir paredzēta procedūra parādu atļaišanai un atbilstoši kurai tiesa, ievērojot zināmus nosacījumus, var atzīt par nepiedzenamiem fiziskas personas parādus, kas nav atmaksāti šai personai piemērotās maksātspējas procedūras noslēgumā.

⁽¹⁾ OV C 406, 7.12.2015.

Tiesas (otrā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (Nejvyšší správní soud (Čehijas Republika) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie/Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

(Lieta C-528/15) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Kritēriji un mehānismi tādas dalībvalsts noteikšanai, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu — Regula (ES) Nr. 604/2013 (Dublina III) — 28. panta 2. punkts — Aizturēšana pārsūtīšanas nolūkā — 2. panta n) punkts — Būtiska bēgšanas iespējamība — Objektīvi kritēriji — Nenoteikšana tiesību aktos

(2017/C 151/11)

Tiesvedības valoda – čehu

Iesniedzējtiesa

Nejvyšší správní soud

Pamatlietas puses

Prasītāja: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

Atbildētāji: Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 2. panta n) punkts un 28. panta 2. punkts, tos aplūkojot kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem dalībvalstīm ir noteikts pienākums objektīvos kritērijus, ar kuriem tiek pamatoti iemesli uzskatīt, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs, kam piemēro pārsūtīšanas procedūru, varētu aizbēgt, noteikt vispārpiemērojamā saistošā tiesību normā. Šādas tiesību normas neesamība izraisa Dublīnas III regulas 28. panta 2. punkta nepiemērojamību.

⁽¹⁾ OV C 16, 18.1.2016.

Tiesas (otrā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (*College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Nīderlande*) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV/Autoriteit Consument en Markt (ACM)*

(Lieta C-536/15) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/22/EK — 25. panta 2. punkts — Telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumi — Direktīva 2002/58/EK — 12. pants — Abonentu saraksti — Personas datu par abonentiem nodošana saistībā ar telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumu sniegšanu — Abonenta piekrišana — Izšķiršana atkarībā no dalībvalsts, kurā tiek sniegti publiski pieejami telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumi — Nediskriminācijas princips

(2017/C 151/12)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Pamatlietas puses

Prasītājas: Tele2 (Netherlands) BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV

Atbildētāja: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Piedaloties: European Directory Assistance NV

Rezolutīvā daļa:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/136/EK, 25. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā pantā ietvertais jēdziens “pieprasījumi” ietver arī citā dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā ir reģistrēti uzņēmumi, kuri abonentiem piešķir telefona numurus, reģistrēta uzņēmuma pieprasījumu, kurš lūdz atbilstošu informāciju, kas ir šo uzņēmumu rīcībā, publiski pieejamu telefona uzziņu dienestu pakalpojumu un publiski pieejamu telefona abonentu sarakstu pakalpojumu sniegšanai šajā dalībvalstī un/vai citās dalībvalstīs;
- 2) Direktīvas 2002/22, kurā grozījumi ir izdarīti ar Direktīvu 2009/136, 25. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka uzņēmums, kurš abonentiem piešķir telefona numurus un kuram saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu ir pienākums no saviem abonentiem saņemt piekrišanu izmantot to datus, lai sniegtu telefona uzziņu dienestu un abonentu sarakstu pakalpojumus, šo pieprasījumu formulē tādējādi, ka minētie abonentu savu piekrišanu par šo izmantošanu dod atšķirīgi atkarībā no dalībvalsts, kurā uzņēmumi, kuriem šī informācija ir jālūdz, sniedz šos pakalpojumus.

⁽¹⁾ OV C 27, 25.1.2016.

Tiesas (desmitā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums – Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-563/15) ⁽¹⁾

Valsts pienākumu neizpilde — Vide — Direktīva 2008/98/EK — 13. un 15. pants — Atkritumu apsaimniekošana — Cilvēku veselības un vides aizsardzība — Atbildība — Atkritumu poligoni

(2017/C 151/13)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāves – L. Pignataro-Nolin un E. Sanfrutos Cano)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste (pārstāve – A. Gavela Llopis)

Rezolutīvā daļa:

- 1) neveikdama vajadzīgos pasākumus, lai saistībā ar atkritumu poligoniem Torremolinos (Malaga), Torrent de S'Estret (Andrača, Maļorka), Hoya de la Yegua de Arriba (Yaiza, Lansarote), Barranco de Butihondo (Pájara, Fuerteventura), La Laguna-Tiscamanita (Tuineje, Fuerteventura), Lomo Blanco (Antigva, Fuerteventura), Montaña de Amagro (Galdara, Grankanārija), Franja Costera de Botija (Galdara, Grankanārija), Cueva Lapa (Galdara, Grankanārija), La Colmena (Santiago del Teide, Tenerife), Montaña Los Giles (La Laguna, Tenerife), Las Rosas (Gvimara, Tenerife), Barranco de Tejina (Guía de Isora, Tenerife), Llano de Ifara (Granadilla de Abona, Tenerife), Barranco del Carmen (Santakrusa de la Palma, Palma), Barranco Jurado (Tijarafe, Palma), Montaña Negra (Puntagorda, Palma), Lomo Alto (Fuencaliente, Palma), Arwe/Llano Grande (Valle Gran Rey, Gomera), El Palmar – Taguluche (Hermigua, Gomera), Paraje de Juan Barba (Alajeró, Gomera), El Altito (Valle Gran Rey, Gomera), Punta Sardina (Agulo, Gomera), Los Llanillos (La Frontera, Eljerro), Faro de Orchilla (La Frontera, Eljerro), Montaña del Tesoro (Valverde, Eljerro), Arbacón (Kastīlija-Lamanča), Galve de Sorbe (Kastīlija-Lamanča), Hiedelaencina (Kastīlija-Lamanča), Tamajón (Kastīlija-Lamanča), El Casar (Kastīlija-Lamanča), Cardenosa (Avila), Miranda de Ebro (Burgosa), Poza de la Sal (Burgosa), Acebedo (Leona), Bustillo del Páramo (Leona), Cármenes (Leona), Gradefes (Leona), Noceda del Bierzo (Leona), San Millán de los Caballeros (Leona), Santa María del Páramo (Leona), Villaornate y Castro (Leona), Cevico de la Torre (Palensija), Palensija (Palensija), Ahigal de los Aceiteros (Salamanka), Alaraz (Salamanka), Calvarrasa de Abajo (Salamanka), Hinojosa de Duero (Salamanka), Machacón (Salamanka), Palaciosrubios (Salamanka), Peñaranda de Bracamonte (Salamanka), Salmoral (Salamanka), Tordillos (Salamanka), Basardilla (Segovija), Cabezuela (Segovija), Almaraz del Duero (Samora), Cañizal (Samora), Casaseca de las Chanas (Samora), La Serratilla (Abanilla), Las Rellanas (Santomera) un El Labradorcico (Agilasa) nodrošinātu, ka atkritumu apsaimniekošana norit, neapdraudot cilvēku veselību un neradot kaitējumu videi, un jo īpaši neapdraudot ūdeni, gaisu, augsni, augus vai dzīvniekus, un ka šajos poligonos uzglabāto atkritumu apstrādi pašvaldības veic vai nu pašas, vai uztic starpniekam vai uzņēmumam, kas veic atkritumu apstrādi, vai arī privātam vai valsts atkritumu savācējam saskaņā Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 19. novembra Direktīvas 2008/98/EK par atkritumiem un par dažu direktīvu atcelšanu 4. un 13. pantu, Spānijas Karaliste nav izpildījusi šīs direktīvas 13. pantā un 15. panta 1. punktā noteiktos pienākumus;
- 2) Spānijas Karaliste atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 16, 18.1.2016.

Tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (Hof van beroep te Brussel (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Lucio Cesare Aquino/Belgische Staat

(Lieta C-3/16) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Savienības tiesības — Privātpersonām piešķirtās tiesības — Tiesas pieļauts pārkāpums — Prejudiciāli jautājumi — Vēršanās Tiesā — Valsts tiesa, kas lietu izskata pēdējā instancē

(2017/C 151/14)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hof van beroep te Brussel

Pamatlietas puses

Prasītājs: Lucio Cesare Aquino

Atbildētāja: Belgische Staat

Rezolutīvā daļa:

- 1) LESD 267. panta trešā daļa ir interpretējama tādējādi, ka tiesu, par kuras lēmumiem var iesniegt prasību tiesā atbilstoši valsts tiesībām, nevar uzskatīt par pēdējās instances tiesu, ja kasācijas sūdzība, kas ir iesniegta par šīs tiesas lēmumu, nav izskatīta tāpēc, ka kasācijas sūdzības iesniedzējs no tās ir atteicies;
- 2) uz otro jautājumu nav jāatbild;
- 3) LESD 267. panta trešā daļa ir interpretējama tādējādi, ka pēdējās instances tiesa var atturēties uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, ja kasācijas sūdzība ir noraidīta tādu nepieņemamības iemeslu dēļ, kas saistīti ar tiesvedību šajā tiesā, ja vien ir ievēroti līdzvērtības un efektivitātes principi.

⁽¹⁾ OV C 136, 18.4.2016.

Tiesas (sestā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (Augstākā tiesa (Latvija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Valsts ieņēmumu dienests/SIA “Veloserviss”

(Lieta C-47/16) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Muitas savienība — Kopienas Muitas kodekss — 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts — Ievedmuitas nodokļa pēcmuitošana — Tiesiskā palāvība — Piemērošanas nosacījumi — Muitas iestāžu kļūda — Importētāja pienākums rīkoties labā ticībā un pārbaudīt “A formas” izcelsmes sertifikāta izsniegšanas apstākļus — Pierādīšanas līdzekļi — Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) ziņojums

(2017/C 151/15)

Tiesvedības valoda – latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākā tiesa

Pamatlietas puses

Prasītājs: Valsts ieņēmumu dienests

Atbildētāja: SIA “Veloserviss”

Rezolutīvā daļa:

- 1) Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 16. novembra Regulu (EK) Nr. 2700/2000, 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka importētājs, lai iebilstu pret ievadmuitas nodokļa vēlāku iegrāmatošanu, var atsaukties uz tiesisko palāvību atbilstoši šai tiesību normai, norādot uz savu labticību, tikai tad, ja ir izpildīti trīs kumulatīvie nosacījumi. Vispirms ir vajadzīgs, lai nodokļa neiekasēšana būtu notikusi pašu kompetento iestāžu kļūdas dēļ, tad – lai kompetento iestāžu pielāutā kļūda būtu tādas dabas, ko labticīga persona, kas ir atbildīga par samaksu, nevar saprātīgi atklāt, un visbeidzot – lai persona, kas ir atbildīga par samaksu, būtu izpildījusi visus spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā paredzētos noteikumus par muitas deklarāciju. Šāda tiesiskā palāvība nepastāv it īpaši tad, ja, lai arī pastāvēja acīmredzami iemesli šaubīties par “A formas” izcelsmes sertifikāta patiesumu, importētājs, izmantojot visus iespējamus līdzekļus, nav pārliecinājies par šā sertifikāta izsniegšanas apstākļiem, lai pārbaudītu, vai šīs šaubas ir pamatotas. Šāds pienākums tomēr nenozīmē, ka importētājam būtu vispārīgs pienākums sistemātiski pārbaudīt apstākļus, kādos eksportēšanas valsts muitas iestādes izsniedz “A formas” izcelsmes sertifikātu. Iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus pamatlietas konkrētos apstākļus, ir jāizvērtē, vai attiecīgajā gadījumā ir izpildīti šie trīs nosacījumi;

- 2) Regulas Nr. 2913/92, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Regulu Nr. 2700/2000, 220. panta 2. punkta b) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā lietā kā pamatlieta no Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) ziņojumā iekļautās informācijas var tikt secināts, ka importētājs nevar pamatoti atsaukties uz tiesisko paļāvību atbilstoši šai tiesību normai, lai iebilstu pret ievedmuitas nodokļa vēlāku iegrāmatošanu. Tomēr, ja šādā ziņojumā ir tikai attiecīgās situācijas vispārīgs apraksts – un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, ar to vien nepietiek, lai no juridiskā viedokļa pietiekami pierādītu, ka šie nosacījumi patiešām ir izpildīti visos aspektos, tostarp attiecībā uz eksportētāja atbilstošo rīcību. Šādos apstākļos principā importēšanas valsts muitas iestādēm, iesniedzot papildu pierādījumus, ir jāpierāda, ka eksportēšanas valsts muitas iestādes nepatiesu “A formas” izcelsmes sertifikātu ir izsniegušas eksportētāja sniegtā nepatiesā faktu izklāsta dēļ. Tomēr, ja importēšanas valsts muitas iestādēm nav iespējams sniegt minēto pierādījumu, attiecīgajā gadījumā importētājam ir jāpierāda, ka minētais sertifikāts tika sagatavots, pamatojoties uz eksportētāja veiktu patiesu faktu izklāstu.

(¹) OV C 111, 29.3.2016.

Tiesas (astotā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (Handelsgericht Wien (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)/Zürs.net Betriebs GmbH

(Lieta C-138/16) (¹)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais īpašums — Autortiesības un blakustiesības informācijas sabiedrībā — Direktīva 2001/29/EK — Tiesības uz darbu izziņošanu — 3. panta 1. punkts — Izņēmumi un ierobežojumi — 5. panta 3. punkta o) apakšpunkts — Televīzijas raidījumu pārraidīšana, izmantojot vietējo kabeļtīklu — Valsts tiesiskais regulējums, ar kuru paredz izņēmumus saistībā ar iekārtām, kuras sniedz piekļuvi ne vairāk kā 500 abonentiem, kā arī saistībā ar sabiedriskās apraides raidījumu retranslāciju valsts teritorijā

(2017/C 151/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Handelsgericht Wien

Pamatlietas puses

Prasītāja: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Atbildētāja: Zürs.net Betriebs GmbH

Rezolutīvā daļa:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. punkts un 1886. gada 9. septembra Bernes konvencijas par literatūras un mākslas darbu aizsardzību, redakcijā, kas izriet no Parīzes 1971. gada 24. jūlija akta, kas grozīta 1979. gada 28. septembrī, 11.bis pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādus valsts tiesību aktus, par kādiem ir runa pamatlietā, saskaņā ar kuriem prasība saņemt autora atļauju, pamatojoties uz izziņošanas sabiedrībai ekskluzīvajām tiesībām, neattiecas uz vienlaicīgu, pilnīgu un neizmainītu valsts radiopārraižu iestādes radiopārraižu pārraidīšanu ar iekšzemes kabeļiem valsts teritorijā, ja vien tā ir vienkārša izziņošanas tehnika un darba autors, atļaujot sākotnējo izziņošanu, to ir ņēmis vērā, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai;

Direktīvas 2001/29 5. pants, it īpaši tā 3. punkta o) apakšpunkts, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesību aktu, par kādiem ir runa pamatlietā, atbilstoši kuriem prasība saņemt autora atļauju, pamatojoties uz izziņošanas sabiedrībai ekskluzīvajām tiesībām, neattiecas uz pārraidīšanu ar kopējo antenu, ja šai antenai ir pieslēgti ne vairāk kā 500 abonenti, un ka līdz ar to šiem tiesību aktiem ir jābūt piemērojamiem atbilstoši šīs direktīvas 3. panta 1. punktam, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

(¹) OV C 222, 20.6.2016.

Tiesas (septītā palāta) 2017. gada 16. marta spriedums (Commissione Tributaria Provinciale di Torino (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Bimotor SpA/Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

(Lieta C-211/16) (¹)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Pievienotās vērtības nodoklis — Nodokļu neitralitātes princips — Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēts fiksēts maksimālais apmērs, ar kuru ir ierobežots pievienotās vērtības nodokļa kredīta vai tā pārmaksas atmaksas vai kompensācijas apmērs

(2017/C 151/17)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Pamatlietas puses

Prasītāja: Bimotor SpA

Atbildētāja: Agenzia delle Entrate – Direzione Provinciale II di Torino

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, kas grozīta ar Padomes 2010. gada 13. jūlija Direktīvu 2010/45/ES, 183. panta pirmā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tai nav pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā, kurā noteiktu nodokļu parādu kompensācija ar pievienotās vērtības nodokļa kredītu ir ierobežota iepriekš noteikta maksimālā apmēra robežās attiecībā uz katru taksācijas periodu, ciktāl valsts tiesību sistēmā nodokļu maksātājam katrā ziņā ir paredzēta iespēja saprātīgā termiņā atgūt visu pievienotās vērtības nodokļa kredītu.

(¹) OV C 251, 11.7.2016.

Tiesas (trešā palāta) 2017. gada 15. marta spriedums (Cour d'appel de Bruxelles (Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA/AAL Renting SA u.c.

(Lieta C-253/16) (¹)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — LESD 96. pants — Piemērojamība — Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram taksometru pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts pasažieriem piešķirt atsevišķas sēdvietas — Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram taksometru pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts iepriekš noteikt galamērķi — Valsts tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram taksometru pakalpojumu sniedzējiem ir aizliegts pievilināt pasažierus

(2017/C 151/18)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour d'appel de Bruxelles

Pamatlietas puses

Prasītāji: *FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA*

Atbildētāji: *AAL Renting SA, Haroune Tax SPRL, Saratax SCS, Ryad SCRI, Taxis Bachir & Cie SCS, Abdelhamid El Barjraji, Abdelouahab Ben Bachir, Sotax SCRI, Mostapha El Hammouchi, Boughaz SPRL, Sahbaz SPRL, Jamal El Jelali, Mohamed Chakir Ben Kadour, Taxis Chalkis SCRL, Mohammed Gheris, Les délices de Fes SPRL, Abderrahmane Belyazid, E.A.R. SCS, Sotrans SPRL, B.M. A. SCS, Taxis Amri et Cie SCS, Aramak SCS, Rachid El Amrani, Mourad Bakkour, Mohamed Agharbiou, Omar Amri, Jmili Zouhair, Mustapha Ben Abderrahman, Mohamed Zahyani, Miltotax SPRL, Lextra SA, Ismael El Amrani, Farid Benazzouz, Imad Zoufri, Abdel-Ilah Bokhamy, Ismail Al Bouhali, Bahri Messaoud & Cie SCS, Mostafa Bouzid, BKN Star SPRL, M.V.S. SPRL, A.B.M.B. SCS, Imatrans SPRL, Reda Bouyaknouden, Ayoub Tahri, Moulay Adil El Khatir, Redouan El Abboudi, Mohamed El Abboudi, Bilal El Abboudi, Sofian El Abboudi, Karim Bensbih, Hadel Bensbih, Mimoun Mallouk, Abdellah El Ghaffouli, Said El Aazzoui*

Rezolutīvā daļa:

LESD 96. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas neattiecas uz tādiem taksometru operatoriem piemērojamiem ierobežojumiem, kādi aplūkoti pamatlietā.

(¹) OV C 260, 18.7.2016.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 28. novembrī iesniedza Supremo Tribunal Administrativo (Portugāle) – Giovanna Judith Kerr/Fazenda Pública

(Lieta C-615/16)

(2017/C 151/19)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Supremo Tribunal Administrativo

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Giovanna Judith Kerr*

Atbildētāja: *Fazenda Pública*

Prejudiciālais jautājums

Tādējādi [tiesa] vēlas noskaidrot, vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK (¹) 135. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 15. panta 2. punkts (atbrīvojumi no PVN) ir interpretējami tādējādi, ka tie attiecas tikai uz īpašuma lietojuma tiesību pirkšanas-pārdošanas līguma slēdzējām pusēm, vai tos var interpretēt arī tādējādi, ka tie attiecas arī uz prasītājas veikto darbību, proti, klientu piesaistīšanu un pakalpojumu veicināšanu, lai garantētu, ka uzņēmums, kas [šos pakalpojumus] veic, īstenotu to pārdošanu, ievērojot iepriekš noteiktās vadlīnijas un ierobežojumus attiecībā uz atlaidēm un veicinošām balvām.

(¹) Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2016. gada 9. novembra spriedumu lietā T-579/14 Birkenstock Sales GmbH/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) 2017. gada 19. janvārī iesniedza Birkenstock Sales GmbH

(Lieta C-26/17 P)

(2017/C 151/20)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Birkenstock Sales GmbH* (pārstāvji – *C. Menebröcker* un *V. Töbelmann*, advokāti)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 9. novembra spriedumu lietā T-579/14 daļā, kurā noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzējas prasība;
- apmierināt apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumus, kuri formulēti tiesvedībā pirmajā instancē Vispārējā tiesā un attiecas uz precēm, saistībā ar kurām prasība ir tikusi noraidīta;
- piespriest Birojam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies tiesvedībā Tiesā un Vispārējā tiesā un procesā EUIPO Apelācijas padomē.

Pamati un galvenie argumenti

1. Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz, pirmkārt, lai Vispārējās tiesas 2016. gada 9. novembra spriedums lietā T-579/14 par starptautisko preču zīmi Nr. 11 32742 tiktu atcelts daļā, kurā ir noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzējas prasība, un, otrkārt, lai tiktu apmierināti prasījumi, kuri formulēti tiesvedībā pirmajā instancē Vispārējā tiesā un attiecas uz precēm, saistībā ar kurām prasība ir tikusi noraidīta.
2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja vispirms atsaucas uz Regulas par Eiropas Savienības preču zīmi⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, ciktāl Vispārējā tiesa ir neprecīzi piemērojusi strīdus starptautiskajai preču zīmei principus, kuri attiecas uz trīsdimensiju preču zīmēm. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa, vērtējot starptautisko preču zīmi saskaņā ar trīsdimensiju preču zīmēm piemērojamiem principiem, nav noteikusi “nozāres standartus un prakses” attiecībā uz strīdus precēm. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, vērtējot kopējo iespaidu, kuru rada starptautiskā preču zīme, ir piemērojusi striktākus kritērijus nekā tie, kuri paredzēti Regulas par Eiropas Savienības preču zīmi 7. panta 1. punkta b) apakšpunktā.
3. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz pretrunām pirmās instances tiesas sprieduma argumentācijā, ciktāl Vispārējā tiesa, šajā spriedumā konstatējot, ka apzīmējuma atšķirtspēja ir jāvērtē, balstoties uz pašu apzīmējumu, tomēr savā vērtējumā ir ņēmusi vērā jautājumus saistībā ar izmantošanu un ir arī atsaukusies uz saviem agrākajiem spriedumiem attiecībā uz to, vai saistībā ar apzīmējumu ir iespējams ņemt vērā izmantošanu vienlaikus gan divās, gan trijās dimensijās.
4. Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz faktu sagrozīšanu, ciktāl Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā uzskata, ka, tā kā Biroja Apelācijas padome ir balstījies uz faktiem, kuri izriet no praktiskās pieredzes, kas galvenokārt iegūta, pārdodot attiecīgās preces, un kuri ir var būt zināmi ikvienam, tai nebija jāpamato savs viedoklis, saskaņā ar kuru starptautiskā preču zīme būtiski neatšķiras no nozarē ierastās izmantošanas prakses.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2016. gada 8. novembra rīkojumu apvienotajās lietās T-268/15 un T-272/15 *Apcoa Parking Holdings GmbH*/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) 2017. gada 23. janvārī iesniedza *Apcoa Parking Holdings GmbH*

(Lieta C-32/17 P)

(2017/C 151/21)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Apcoa Parking Holdings GmbH* (pārstāvis – Dr. A. Lohmann, advokāts)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- 1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2016. gada 8. novembra rīkojumu apvienotajās lietās T-268/15 un T-272/15;
- 2) atcelt *EUIPO* (agrāk – *ITSB*) Apelācijas ceturtās padomes 2015. gada 25. marta lēmumus apelācijas procesos lietās R 2062/2014–4 un R 2063/2014–4;
- 3) piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā rīkojuma pamatā ir procesuāls pārkāpums (pirmais apelācijas sūdzības pamats). Turklāt ar to esot pārkāptas Savienības tiesības. Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā būtiskus faktiskos apstākļus (otrais apelācijas sūdzības pamats). Tā esot sagrozījusi faktus (trešais apelācijas sūdzības pamats). Ar rīkojumu esot pārkāpts Eiropas Savienības preču zīmju vienotības princips (ceturtais apelācijas sūdzības pamats).

Pirmais apelācijas sūdzības pamats: Vispārējā tiesa prasības esot izskatījusi, nenoturot tiesas sēdi. Apelācijas sūdzības iesniedzēja tomēr esot skaidri iesniegusi pieteikumu par tiesas sēdes noturēšanu.

Tiesas sēde nav bijusi nevajadzīga, jo prasība nebija nedz acīmredzami nepieņemama, nedz acīmredzami juridiski nepamatota. Līdz ar to rīkojuma pamatā ir procesuāls pārkāpums.

Otrais apelācijas sūdzības pamats: ar Vispārējās tiesas rīkojumu tiekot pārkāptas Savienības tiesības. Pretēji Vispārējās tiesas nolemtajam uz strīdus preču zīmēm neesot attiecināms neviens Regulas Nr. 207/2009⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētais absolūtais atteikuma pamats. Preču zīmes neesot aprakstošas norādes.

Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā būtiskus faktiskos apstākļus. Tā esot pieņēmusi, ka no Apvienotās Karalistes konkrētās sabiedrības daļas viedokļa angļu valodā esošais apzīmējums “Parkway” nozīmē autostāvvietu pie dzelzceļa stacijas. Tomēr Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā, ka Lielbritānijas Preču zīmju birojs šo jautājumu ir skaidri izskatījis tostarp apspriedē un pēc detalizētas pārbaudes ir noliedzis aprakstošas norādes esamību. Ja šis jēdziens tiek izmantots atsevišķi tādā veidā, kādā tas ir ietverts preču zīmē, tam neesot tāda nozīme, kādu tam ir piedēvējusi Vispārējā tiesa. “Parkway” preču zīmei identiskas preču zīmes esot atzītas par aizsargājamām un reģistrētas, pamatojoties uz starptautisko reģistrāciju, kas attiecināma uz vairākām dalībvalstīm (tostarp Īriju), un valsts reģistrācijas pieteikumiem Apvienotajā Karalistē.

Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā iepriekš minēto un esot vienīgi norādījusi, ka vispārēji tai valsts nolēmumi nav saistoši. Šajā ziņā Vispārējā tiesa nav ievērojusi faktu, ka tas, ka [valsts nolēmumi] tai nav saistoši, neatbrīvo šo tiesu no pienākuma vismaz ņemt vērā un izvērtēt visus nozīmīgos faktiskos apstākļus. Identisku preču zīmju valsts reģistrācijas dalībvalstīs, no kuru valodas vides ir strīdus apzīmējums, katrā ziņā esot nozīmīgi faktiskie apstākļi. To pilnīga neņemšana vērā esot kļūda tiesību piemērošanā.

Trešais apelācijas sūdzības pamats: Vispārējā tiesa izmantoto jēdziena “Parkway” nozīmi esot izsecinājusi no diviem šķirkļiem vārdnīcā. Tomēr tā šos šķirkļus ir atspoguļojusi nepilnīgi un sagrozīti. Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka no šiem šķirkļiem nevar tikt izsecināta vispārējā jēdziena “Parkway”, aplūkojot to atsevišķi, nozīme tādā veidā, ar kādu šī tiesa ir pamatojusi savu nolēmumu. Arī tas esot detalizēti izrietējis no Apvienotās Karalistes Preču zīmju biroja nolēmuma par preču zīmes aizsargājamību šajā valstī. Tajā esot minēti tie paši šķirkļi. Šīs valsts preču zīmju birojs esot secinājis, ka vārdnīcā minētā jēdziena nozīme neliecina pret preču zīmes aizsardzību. Ja Vispārējā tiesa šos šķirkļus būtu izvērtējusi nesagrozīti, tā būtu izdarījusi tādu pašu secinājumu. Arī faktu sagrozīšana esot kļūda tiesību piemērošanā.

Ceturtais apelācijas sūdzības pamats: ar rīkojumu esot pārkāpts Eiropas Savienības preču zīmju vienotības princips. Lai gan nevienā Savienības dalībvalstī nepastāv absolūtais reģistrācijas atteikuma pamats, Vispārējā tiesa ir liegusi apelācijas sūdzības iesniedzējai iegūt Eiropas Savienības preču zīmes vienotu aizsardzību.

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (kodificēta versija), OV L 78, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 10. februārī iesniedza *Amtsgericht Düsseldorf* (Vācija) – *Jonathan Heintges/Germanwings GmbH*

(Lieta C-74/17)

(2017/C 151/22)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Düsseldorf

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Jonathan Heintges*

Atbildētāja: *Germanwings GmbH*

Prejudiciālie jautājumi

- I. Vai Regulas (EK) Nr. 261/2004⁽¹⁾ 12. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā minētās “tiesības saņemt turpmāku kompensāciju” aptver arī prasījumus, kuru pamats ir noteikts citur, nevis regulā?
- II. a) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai Regulas (EK) Nr. 261/2004 8. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka no šīs tiesību normas izriet arī tas, ka gadījumā, ja lidsabiedrība neizpilda šā panta 1. un 2. punktā minētās saistības, pasažierim rodas atsevišķas tiesības saņemt kompensāciju par minēto saistību neizpildi, un vai apstipriņošas atbildes gadījumā šīs tiesības aptver arī izdevumu atlīdzināšanu par paša pasažiera organizētu alternatīvu pārvadājumu līdz viņa galamērķim?
- aa) Ja atbilde uz a) apakšpunktā minēto jautājumu ir apstipriņošas, vai uz tiesībām saņemt kompensāciju par paša pasažiera organizēto alternatīvo pārvadājumu attiecas Regulas (EK) Nr. 261/2004 12. panta 1. punkta otrajā teikumā paredzētā atskaitīšana?
- b) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstipriņošas un valsts tiesību normās ir ietverts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēts, ka pasažierim ir tiesības pieprasīt, lai lidsabiedrība saistībā ar regulas 8. pantā minētā pienākuma neizpildi atlīdzina izdevumus, kas viņam radušies, pašam nodrošinot alternatīvu pārvadājumu, vai uz šīm valsts tiesībās paredzētajām tiesībām saņemt kompensāciju attiecas 12. panta 1. punkta teikumā paredzētā atskaitīšana?
- c) Ja atbilde par atskaitīšanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 261/2004 12. panta 1. punkta otro teikumu otrā jautājuma a) vai b) apakšpunkta gadījumā ir apstipriņošas, vai 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka atskaitīšana notiek automātiski, un pusei, kurai ir pienākums izmaksāt kompensāciju, tā nav jāpieprasa?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Regula (EK) Nr. 261/2004, ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) (OV L 46, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2016. gada 30. novembra spriedumu lietā T-217/15 *Fiesta Hotels & Resorts/EUIPO* 2017. gada 9. februārī iesniedza *Fiesta Hotels & Resorts, S.L.*

(Lieta C-75/17 P)

(2017/C 151/23)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Fiesta Hotels & Resorts, S.L.* (pārstāvji – J.-B. Devaureix un J.C. Erdozain López, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO) un *Residencia Palladium S.L.*

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 30. novembra spriedumu lietā T-217/15;
- pilnībā apmierināt pirmajā instancē izvirzītos prasījumus;
- piespriest atbildētājam un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Saskaņā ar **pirmo pamatu** pārsūdzētā sprieduma pamatojumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, uzskatot, ka "Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas Nr. 207/2009⁽¹⁾ par Eiropas Savienības preču zīmi (turpmāk tekstā – Regula)" 8. panta 4. punkta mērķiem kritērijs par nozīmi, kam jābūt "plašākai nekā tikai vietējai", ir izpildīts attiecībā uz ģeogrāfisko tvērumu, atbilstoši kuram konkrētās preču zīmes īpašnieks veic savu darbību. Šāda interpretācija ir pretrunā ar jēdzienu "vietējs" burtisko nozīmi, kā arī Regulas 8. panta 4. panta pamatā esošo mērķi.

Pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ciktāl tajā, nosakot, vai iespējama neregistrētais komercnosaukums ir vai nav tikai vietējas nozīmes, tika ņemti vērā dokumenti, kuri rada sekas ārpus Spānijas teritorijas.

Otrkārt, tas apstākļi, ka uzņēmuma sniegtie pakalpojumi, kuru apzīmēšanai izmantota preču zīme vai komercnosaukums, tika sniegti starptautiskā mērogā, neļauj izsecināt, ka apzīmējuma izmantošana pārsniedz vietējo mērogu.

Secinājums, kuru Tiesa izdarījusi spriedumā saistībā ar kritēriju par nozīmi, kam jābūt "plašākai nekā tikai vietējai", pārkāpj Regulas 8. panta 4. punkta mērķi. Tādējādi spriedumā atzīts, ka šis kritērijs, kas piemērojams attiecībā uz komercnosaukumu, balstoties uz kuru celti iebildumi pret Eiropas Savienības preču zīmes reģistrāciju, nav atkarīgs no tā, vai uzņēmums, kurš to izmanto, ir vietējas nozīmes uzņēmums, bet gan no "uzņēmuma klientu ģeogrāfiskās izcelsmes vai tā atpazīstamības valsts vai pat starptautiskā mērogā". Ar šādu pieeju spriedums paplašina Regulas 8. panta 4. punktā ietvertu ierobežojošo mērķi, ciktāl tiek pieļauts, ka pierādījumi par vietējas nozīmes pārsniegšanu tiek sniegti, vienkārši izmantojot neregistrētu apzīmējumu internetā vai, ņemot vērā konkrētas lietas apstākļus, attiecīgajā uzņēmumā izmitināto viesu starptautisko faktoru.

2. Saistībā ar **otro pamatu** tiek apgalvots, ka spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Regulas 8. panta 4. punkta kopsakarā ar Spānijā spēkā esošā 2001. gada 7. decembra *Ley 17/2001 de Marcas* [Likums par preču zīmēm 17/2001] 9. panta 1. punkta d) apakšpunktu mērķiem nav nepieciešama attiecīgā neregistrētā apzīmējuma atpazīstamība, lai gan lielākoties Spānijas judikatūra šajā jautājumā nosaka tieši pretējo, proti, ka nepieciešama ne vien attiecīgā apzīmējuma izmantošana, bet arī tas, lai šī izmantošana būtu atpazīstama lielākajā Spānijas teritorijas daļā.
3. Saskaņā ar **trešo pamatu** tiek apgalvots, ka spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, uzskatot, ka Regulas 8. panta 4. punkta b) apakšpunktā ietvertais kritērijs ir izpildīts, pamatojoties uz spriedumu *LAGUIOLE* (37. punkts), lai gan šī judikatūra nav attiecināma uz šo lietu, jo šajā gadījumā ir jāinterpretē Spānijas, nevis Francijas tiesības, kā tas esot bijis *LAGUIOLE* spriedumā, un lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz *Tribunal Supremo español* [Spānijas Augstākā tiesa] spriedumiem, saskaņā ar kuriem neregistrētam komercnosaukumam skaidri aizliegts traucēt vēlākās preču zīmes izmantošanu, turklāt atbildētāja neatsauca uz Spānijas Likumu par negodīgu konkurenci, kurš tas ieskatā šķietami ietver šo iespēju un kura nozīmi lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja pamatoti ir apstrīdējusi.
4. Visbeidzot, saskaņā ar **ceturto pamatu** tiek apgalvots, ka pārsūdzētā sprieduma pamatojumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, interpretējot Spānijas Likumā par preču zīmēm ieviesto jēdzienu "starpposmu preču zīmes" un, konkrēti, ka pārsūdzētajā spriedumā esot kļūda tiesību piemērošanā saistībā ar Regulas 65. pantu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pārsūdzētā spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā tāpēc, ka iepriekš minētais Regulas 65. pants striktā izpratnē neliedz vērtēt tiesību jautājumu, kas izvirzīts saistībā ar juridiskajiem argumentiem, kurus pāduši lietas dalībnieki. Pretēji tam, kas ir apgalvots spriedumā, apelācijas sūdzības iesniedzēja nevēlas grozīt lietas faktiskos apstākļus, kurus Apelācijas padome ņēmusi vērā savā lēmumā, bet tikai atsaukties uz juridisko pamatojumu, kas atklāj kļūdu tiesību piemērošanā, ko EUIPO pieļāvusi lēmumā, kurš ir apstrīdēts.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja atsauca uz *iura novit curia* principu, saskaņā ar kuru tiesai, izskatot lietu, ir jāpiemēro tiesību normas, kuras tā uzskata par piemērojamām, un jāgroza juridiskais pamats, uz kuru atsauca lietas dalībnieki, ja vien nolēmums atbilst lietas dalībnieku izvirzītajiem juridiskajiem un faktiskajiem jautājumiem, ja netiek grozīts izvirzītais prasības pamats un netiek pārveidota izvirzītā problēma. Šajā ziņā Vispārējai tiesai esot bijis jāizvērtē apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti, ņemot vērā, ka pretējā gadījumā tiek ierobežotas viņas tiesības uz aizstāvību un liegta tiesības, kuras tai izriet no reģistrācijas.

⁽¹⁾ OV 2009 L 78, 1.lpp

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 13. februārī iesniedza *Înalta Curte de Casație și Justiție* (Rumānija) – *SC Petrolul-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu*/Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice

(Lieta C-76/17)

(2017/C 151/24)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Înalta Curte de Casație și Justiție

Pamatlietas puses

Prasītājas: *SC Petrolul-Lukoil, Maria Magdalena Georgescu*

Atbildētājas: *Ministerul Economiei, Ministerul Energiei, Ministerul Finanțelor Publice*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LESD 30. panta noteikumus ir liegts interpretēt tādējādi, ka, ja nodokļu maksātājs ir faktiski samaksājis maksājumu ar nodoklim līdzvērtīgu iedarbību, tas var prasīt šādā veidā samaksāto summu atmaksu arī tad, ja nodevas maksāšanas mehānisms valsts tiesiskajā regulējumā ir iecerēts tādējādi, ka nodeva tiek pārnesta uz Eiropas patērētāju?
- 2) Vai summu, kuras iekasētas kā maksājumi ar nodoklim līdzvērtīgu iedarbību, ja nodokļu maksātājs ir šīs summas faktiski samaksājis (nevis pārnesis uz patērētāju), atmaksu ir saderīga ar Kopienas tiesību noteikumiem?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 23. februārī iesniedza *Tribunal Supremo* (Spānija) – *Rafael Ramón Escobedo Cortés*/Banco de Sabadell S.A.

(Lieta C-94/17)

(2017/C 151/25)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Rafael Ramón Escobedo Cortés*

Atbildētāja: *Banco de Sabadell S.A.*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar Direktīvas 93/13 ⁽¹⁾ 3. pantu, aplūkojot to kopsakarā ar [pielikuma 1. punkta e) apakšpunktu], un 4. panta 1. punktu nav saderīga judikatūra, kurā ir atzīts, ka aizdevuma līguma noteikums par nokavējuma procentu likmi, kas ir noteikta lielāka par 2 % no līgumā paredzētajiem ikgadējiem aizdevuma lietošanas procentiem, ir nesamērīgi augsta kompensācija, kas jāmaksā patērētājam, kurš ir kavējis sava maksāšanas pienākuma izpildi, un tādējādi tas ir negodīgs?

- 2) Vai ar Direktīvas 93/13 3. pantu, aplūkojot to kopsakarā ar [pielikuma 1. punkta e) apakšpunktu], un 4. panta 1. punktu nav saderīga judikatūra, kurā, lemjot par aizdevuma līguma noteikuma, ar kuru ir noteikta nokavējuma procentu likme, negodīgumu, kā negodīguma pārbaudes priekšmets tiek identificēts sods, ko ietver minētie procenti salīdzinājumā ar aizdevuma lietošanas procentiem, jo tā ir “nesamērīgi liela kompensācija, kas ir jāmaksā patērētājam savu saistību nepildīšanas dēļ”, un kurā ir noteikts, ka negodīguma atzīšanai ir jāizraisa pilnīga minētā soda atcelšana tādejādi, ka līdz aizdevuma atmaksāšanas brīdim ir jāmaksā tikai aizdevuma lietošanas procenti?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu būtu noraidoša: vai gadījumā, ja noteikums, ar kuru nosaka nokavējuma procentu likmi, ir atzīts par spēkā neesošu, ir jānosaka citas sekas, lai tā būtu saderīga ar Direktīvu 93/13, piemēram, pilnīga procentu (gan aizdevuma lietošanas, gan nokavējuma procentu) atcelšana, ja aizņēmējs nepilda savu pienākumu veikt aizdevuma maksājumus līgumā paredzētajos termiņos, vai arī likumisko procentu atmaksāšana?

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV 1993, L 95, 29. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 22. februārī iesniedza Juzgado de lo Social de Terrassa (Spānija) – Gardenia Vernaza Ayovi/Consorti Sanitari de Terrassa

(Lieta C-96/17)

(2017/C 151/26)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de lo Social de Terrassa

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Gardenia Vernaza Ayovi*

Atbildētāja: *Consorti Sanitari de Terrassa*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvas 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamatnoteikumu par darbu uz noteiktu laiku ⁽¹⁾ 4. klauzulas [1. punktā] minētajā jēdzienā “darba nosacījumi” ir iekļaujams tiesiskais risinājums, ko piedāvā tiesību sistēma attiecībā uz disciplināras atļaušanas, kas ir uzskatāma par prettiesisku, kvalifikāciju, un it īpaši risinājums, kas ir sniegts Karaļa 2015. gada 30. oktobra Likumdošanas dekrēta Nr. 5/2015, ar ko apstiprina *Ley del Estatuto Básico del Empleado Público* [Likuma par Pamatnoteikumiem attiecībā uz civildienesta darbiniekiem] pārstrādāto redakciju, 96. panta 2. punktā?
- 2) Vai saskaņā ar Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīvas 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto Pamatnoteikumu par darbu uz noteiktu laiku 4. klauzulas [1. punktu] tiktu uzskatīta par diskriminējošu tāda situācija kā Karaļa 2015. gada 30. oktobra Likumdošanas dekrēta, ar ko apstiprina *Ley del Estatuto Básico del Empleado Público* [Likuma par Pamatnoteikumiem attiecībā uz civildienesta darbiniekiem] pārstrādāto redakciju, 96. panta 2. punktā paredzētā, kurā civildienestā dienestā nodarbināta darba ņēmēja ar pastāvīgu statusu disciplināras atļaušanas gadījumā, ja atļaušana ir atzīta par ļaunprātīgu – proti, prettiesisku –, darba ņēmējs vienmēr tiek atjaunots darbā, bet, ja viņš ir nenoteikta laika – vai pagaidu – darba ņēmējs un pilda tādus pašus pienākumus kā darba ņēmējs ar pastāvīgu statusu, atjaunošanas darbā vietā viņam var izmaksāt kompensāciju?
- 3) Papildus iepriekšējam jautājumam vai šajā situācijā būtu pamatota atšķirīga attieksme nevis saskaņā ar direktīvu, bet ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. pantu?

⁽¹⁾ OV 1999, L 175, 43. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 28. februārī iesniedza Tribunal de Contas (Portugāle) – Secretaria Regional de Saúde dos Açores/Ministério Público

(Lieta C-102/17)

(2017/C 151/27)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunal de Contas

Pamatlietas puses

Prasītāja: Secretaria Regional de Saúde dos Açores

Atbildētāja: Ministério Público

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes [2014. gada] 26. februāra Direktīvas 2014/24/ES ⁽¹⁾ 58. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāda valsts tiesību norma kā aprakstītā, proti, 2015. gada 29. decembra Reģionālā leģislatīvā dekrēta Nr. 27/2015/A 40. panta 3. punkts un 5. punkta c) apakšpunkts], ar kuru publiskā iepirkuma jomā kā atbilstības prasību ir atļauts noteikt ģeogrāfisko kritēriju, kas nozīmē, ka šajā autonomajā reģionā iepriekšējos gados ir jābūt veiktiem trim būvdarbiem?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta[un Padomes] 2014. gada 26. februāra Direktīva 2014/24/ES par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK. OV 2014, L 94, 28.03.2014., 65. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 8. martā iesniedza High Court of Justice (Chancery Division) (Apvienotā Karaliste) – Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK) komercnosaukums – “Mylan”/Gilead Sciences Inc.

(Lieta C-121/17)

(2017/C 151/28)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Justice (Chancery Division)

Pamatlietas puses

Prasītāji: Teva UK Ltd, Accord Healthcare Ltd, Lupin Ltd, Lupin (Europe) Ltd, Generics (UK) komercnosaukums – “Mylan”

Atbildētāja: Gilead Sciences Inc.

Prejudiciālais jautājums

Saskaņā ar kādiem kritērijiem ir jānosaka, vai “produktu aizsargā spēkā esošs pamatpatents” Regulas Nr. 469/2009 ⁽¹⁾ 3. panta a) punkta izpratnē?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 6. maija Regula (EK) Nr. 469/2009 par papildu aizsardzības sertifikātu zālēm (OV 2009, L 152, 1. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 9. martā iesniedza *Court of Appeal* (Īrija) –
*David Smith/Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Īrija, Attorney General***

(Lieta C-122/17)

(2017/C 151/29)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Court of Appeal

Pamatlietas puses

Prasītājs: *David Smith*

Atbildētāji: *Patrick Meade, Philip Meade, FBD Insurance plc, Īrija, Attorney General*

Prejudiciālie jautājumi

Ja:-

- i) ar attiecīgajām valsts tiesību normām no transportlīdzekļa obligātās civiltiesiskās apdrošināšanas ir izslēgtas personas, kam nav paredzēti stacionāri sēdekļi transportlīdzeklī ar mehānisko piedziņu,
- ii) attiecīgajā apdrošināšanas polisē paredzēts, ka apdrošināšanas segums attieksies tikai uz pasažieriem, kuri brauc stacionāros sēdekļos un faktiski šī polise bija apstiprināta apdrošināšanas polise valsts tiesību aktu izpratnē negadījuma brīdī,
- iii) attiecīgās valsts tiesību normas, ar kurām ir paredzēta šāda izslēgšana no apdrošināšanas seguma jau ir atzītas par pretejam ar Savienības tiesību aktiem Tiesas agrākā nolēmumā (Lieta *Farrell pret Whitty*, C-356/05 [EU:C:2007:229]) un tādējādi nav jāpiemēro, un
- iv) valsts tiesību normu redakcija nepieļauj tādu interpretāciju, kas ir saderīga ar Savienības tiesību prasībām,

tad, ja tiesvedībā starp privātpersonām un privātu apdrošināšanas sabiedrību par ceļu satiksmes negadījumu, kas saistīts ar 1999. gadā nodarītu smagu traumu pasažierim, kurš nebrauca stacionārā sēdekli, ja ar lietas dalībnieku piekrišanu valsts tiesa apvienoja privāto apdrošināšanas sabiedrību un valsti kā atbildētājus, vai valsts tiesai, nepiemērojot attiecīgās valsts tiesību aktu normas, arī ir pienākums nepiemērot izslēgšanas klauzulu vai citādi liegt apdrošinātājam atsaukties uz izslēgšanas klauzulu, kas ietverta mehānisko transportlīdzekļu apdrošināšanas polisē, kura tobrīd bija spēkā tā, ka cietušais pēc tam varētu atgūt to tieši no apdrošināšanas sabiedrības, pamatojoties uz šo polisi? Pakārtoti, vai šāds rezultāts būtībā līdzinātos direktīvas horizontālai tiešai iedarbībai pret privātpersonu veidā, kas nav pieļauts saskaņā ar Savienības tiesību aktiem?

Prasība, kas celta 2017. gada 10. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-127/17)

(2017/C 151/30)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J. Hottiaux un W. Mölls)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, izvirzot transporta uzņēmumiem prasību par īpašas atļaujas iegūšanu noteiktu publisko ceļu lietošanai, Polijas Republika nav izpildījusi Padomes 1996. gada 25. jūlija Direktīvas 96/53/EK, ar kuru paredz noteiktu Kopienā izmantotu transportlīdzekļu maksimālos pieļaujamās gabarītus iekšzemes un starptautiskajos autopārvadājumos, kā arī šo transportlīdzekļu maksimālo pieļaujamo masu starptautiskajos autopārvadājumos⁽¹⁾, 3. un 7. pantā paredzētos pienākumus saistībā ar šīs direktīvas I pielikuma 3.1. un 3.4. punktu;
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija pārmet Polijas Republikai, ka tādu transportlīdzekļu satiksme, kuri atbilst maksimāli pieļaujamajam ass svaram, kas Direktīvas 96/53/EK I pielikuma 3.1. un 3.4. punktā ir noteikti 10 t (nevelkoša ass) un 11,5 t (velkoša ass), ir ierobežota gandrīz 97 % no Polijas teritorijā esošajiem publiskajiem ceļiem, kas esot pretēji šīs direktīvas 3. pantam. Šis ierobežojums izrietot no šādu divu faktoru kombinācijas:

- 1) transportlīdzekļu ar maksimāli pieļaujamo ass svaru līdz 11,5 t satiksme ir atļauta vienīgi uz ceļiem, kas veido daļu no Eiropas transporta tīkla (*TEN-T*) un dažiem citiem valsts ceļiem (*Ustawa o drogach publicznych* [Likums par publiskiem ceļiem], 41. panta 2. punkts), un
- 2) ir noteikta prasība par īpašas atļaujas iegūšanu, kas dod tiesības pārvietoties pa citiem ceļiem (*Ustawa Prawo o ruchu drogowym* [Likums par ceļu satiksmi], 64. un nākamie panti).

Komisija vēl pārmet Polijas Republikai, ka tā esot nepareizi interpretējusi Direktīvas 96/53/EK 7. pantu. Polijas Republikas ieskatā šis noteikums dalībvalstij ļauj atkāpties no direktīvas 3. pantā paredzētā vispārīgā principa, ierobežojot tādu transportlīdzekļu satiksmi, kuru velkošās ass svars ir 11,5 t. Lai gan ir tiesa, ka 7. panta otrajā daļā ir norādīti konkrēti tādu vietu piemēri, kurās var likumīgi tikt ierobežota transportlīdzekļu satiksme (pilsētu centros, mazos ciematos vai īpašas nozīmes dabas objektos), šis noteikums attiecoties tikai uz ierobežojumiem attiecībā uz noteiktiem ceļiem vai inženiertehniskiem objektiem noteiktos ceļa posmos. Komisijas ieskatā dalībvalsts nevar pamatotī atsaukties uz iespēju noteikt izņēmumus, lai tie attiektos teju uz 97 % no tās ceļu tīkla.

Turklāt saskaņā ar Likuma par ceļu satiksmi 64. panta 1. punktu⁽²⁾, lai varētu pārvietoties pa ceļiem, kas nav daļa no *TEN-T*, t.i., teju pa 97 % ceļu, kas veido publisko ceļu tīklu, par attiecīgajiem transportlīdzekļiem kompetentajās iestādēs esot jāiesniedz pieteikums un jāsaņem īpaša atļauja, kas radot šādas grūtības:

- sarežģītas administratīvas formalitātes, kuru dēļ ir jāsaazinās ar dažādām administratīvām iestādēm;
- atļaujas derīguma ģeogrāfiskais apgabals ir ierobežots, tādēļ transporta uzņēmumiem par katru maršrutu esot jāpieprasa vairākas atļaujas;
- nepieciešamais laiks atļaujas iegūšanai un tās izmaksas.

Visbeidzot, pamatojoties uz iepriekš minētā Likuma par ceļu satiksmi 64. panta 2. punktu, IV kategorijas atļaujas transportlīdzekļu, kuru ass/velkošā ass ir 11,5 t, satiksmei pa valsts ceļiem nevar tikt izmantotas dalītu kravu pārvadāšanai.

Direktīvā 96/53/EK transportlīdzekļu pārvietošanās brīvības jomā neesot pieļauti šāda veida šķēršļi un apgrūtinājumi. Uzņēmumam, kas nepiekrīt šādiem nosacījumiem, varot tikt aizliegts pārvietoties pa ceļiem. Šāds regulējums esot pretrunā Direktīvas 96/53/EK 3. pantam, kurā atbilstoši tajā paredzētajiem nosacījumiem dalībvalstis nedrīkst "noraidīt vai aizliegt" savā teritorijā lietot starptautiskā satiksmē transportlīdzekļus, kas atbilst šīs direktīvas I pielikumā paredzētajam maksimāli pieļaujamam svaram.

⁽¹⁾ OV 1996, L 235, 59. lpp.

⁽²⁾ Polijas Republikas Sejma priekšsēdētāja 2012. gada 30. augusta paziņojums saistībā ar likuma *Prawo o ruchu drogowym* [Likums par ceļu satiksmi] konsolidētās redakcijas izsludināšanu, Dz. U. 2012, poz. 1137.

Prasība, kas celta 2017. gada 10. martā – Polijas Republika/Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-128/17)

(2017/C 151/31)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Polijas Republika (pārstāvis – B. Majczyna)

Atbildētāji: Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2016. gada 14. decembra Direktīvu (ES) 2016/2284 par dažu gaisu piesārņojošo vielu valstu emisiju samazināšanu un ar ko groza Direktīvu 2003/35/EK un atceļ Direktīvu 2001/81/EK ⁽¹⁾;
- pakārtoti, daļēji atcelt šo direktīvu, ciktāl tā attiecas uz valstu emisiju samazināšanas saistību līdz 2030. gadam un nākamajos gados noteikšanu;
- piespriest Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Polijas Republika attiecībā uz apstrīdēto direktīvu izvirza šādus pamatus:

1. Lojālas sadarbības principa pārkāpums (LES 4. panta 3.punkts)

Atbildētājas iestādes esot strādājušas pie apstrīdētās direktīvas pieņemšanas nepārskatāmi, pieļaujot nevienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm un uzliktot tikai dažām dalībvalstīm papildu samazināšanas saistību, kas neesot pamatots ar izmaksu efektivitātes kritēriju un pieņemtajiem principiem saistību sadales metodoloģijas jomā. Tas, ka Polijai (kā arī divām citām dalībvalstīm) – pirms galīgās vienošanās noslēgšanas ar Eiropas Parlamentu – tika noteikti jauni emisijas samazinājuma lielumi, lai sasniegtu ļoti plašu vispārīgu samazinājumu līmeni, nozīmējot, ka Polija faktiski tikusi izslēgta no noteicošajām sarunām par valstu emisiju samazināšanas saistību līdz 2030. gadam un nākamajos gados galīgo formu.

Turklāt atbildētājas iestādes esot liegušas Polijai iespēju efektīvi pārbaudīt datus, kas attiecas uz Poliju un kas bija valstu emisiju samazināšanas saistību līdz 2030. gadam un nākamajos gados noteikšanas pamatā, un tādējādi esot pārkāpušas Polijas tiesības uz tās nostājas izvērtēšanu.

2. Atklātības un pārskatāmības principu pārkāpums (LESD 15. pants), kā arī pietiekama pamatojuma nenorādīšana (LESD 296. pants)

Polijas Republika norāda, ka neesot tikuši padarīti pieejami vai publiskoti galvenie pieņēmumi, pamatojoties uz kuriem tika noteiktas valstu emisiju samazināšanas saistības līdz 2030. gadam un nākamajos gados. Trūkstot informācijas par tādiem prognozes pieņēmumiem attiecībā uz konkrēto nozaru tehnoloģisko struktūru, uz kuriem savukārt tika balstītas prognozes par emisiju 2030. gadā. Savukārt iepriekš minētās informācijas trūkuma dēļ neesot iespējams pārbaudīt emisijas prognožu 2030. gadam ticamību. Turklāt neesot zināms, uz kādas formulas pamata vispārīgais veselības mērķis – mirstības samazināšana Savienībā – tika pārreķināts uz emisiju samazināšanas saistībām visai Savienībai, kā arī katrai konkrētai dalībvalstij.

Līdz ar to neesot skaidri un viennozīmīgi tikusi izklāstīta iestādes, kas pieņēmusi direktīvu, argumentācija attiecībā uz iepriekš minētajām samazināšanas saistībām.

3. Pienākuma veikt apstrīdētās direktīvas ietekmes uz konkrētajām dalībvalstīm analīzi, kā arī uzrādīt pietiekamu tās ieviešanas seku vērtējumu neizpilde

Polijas Republika apgalvo, ka, ņemot vērā paredzamo plašo saistību samazināt emisijas līdz 2030. gadam un nākamajos gados ietekmi uz ekonomiku un sabiedrību dalībvalstīs, Komisijas sagatavotais seku vērtējums neesot pietiekams.

Seku vērtējumā ir norāde uz saikni starp direktīvas mērķu īstenošanu un strukturālajām izmaiņām ar mērķi samazināt ogļu izmantošanu kā kurināmo enerģētikas un mājsaimniecību vajadzībām. Tomēr seku vērtējums neiekļauj detalizētu analīzi par to, vai paredzētā saistību izpildes ietekme uz dalībvalsts izvēli starp dažādiem enerģijas avotiem un vispārīgu to izmantošanas enerģijas ieguvei struktūru būs ievērojama. Tam esot būtiska nozīme, jo, ja tiktu apstiprināts, ka ietekme būs ievērojama, tas nozīmētu, ka Savienības likumdevējam apstrīdētā direktīva bija jāpieņem ar citu juridisko pamatu, proti, LESD 192. panta 2. punktu, nevis LESD 192. panta 1. punktu.

4. Samērīguma principa pārkāpums (LES 5. panta 4. punkts)

Atbildētājas iestādes neesot ņēmušas vērā būtiskas sociāli ekonomiskās izmaksas, kādas izraisīs saistību izpilde konkrēto piesārņojošo vielu emisiju samazinājuma jomā pēc 2030. gada Polijā. Līdz ar to tam, ka Polija izpildīs samazināšanas saistības līdz 2030. gadam un nākamajos gados, varot būt negatīvas, smagas sociāli ekonomiskās sekas. Izdevumi, kas segti, lai izpildītu šīs saistības, var izrādīties nesamērīgi ar paredzētajiem ieguvumiem.

Tik augstu valstu prasību noteikšana direktīvā emisiju samazināšanas līdz 2030. gadam un nākamajos gados jomā neesot acīmredzami bijusi vajadzīga direktīvā noteikto mērķu sasniegšanai.

5. Dalībvalstu vienlīdzības principa (LES 4. panta 2. punkts) un ilgtspējīgas attīstības principa pārkāpums (LESD 191. panta 3. punkta ceturtais ievilkums kopsakarā ar šā panta 2. punktu)

Uzliekot konkrētajām dalībvalstīm emisiju samazināšanas saistības laikposmā pēc 2030. gada, neesot tikusi ņemta vērā dalībvalstu atšķirīgā ekonomiskā situācija, tehnoloģiskie apstākļi un sociālie apstākļi, tostarp vajadzīgo investīciju apmērs dažādos Savienības reģionos. Nosakot samazināšanas saistības, esot tikusi piemērota vienota metode, neņemot vērā faktisko un atšķirīgo ekonomisko un sociālo situāciju konkrētajās dalībvalstīs.

Turklāt, nosakot konkrēto dalībvalstu emisiju samazināšanas saistības laikposmā līdz 2030. gadam un nākamajos gados, atbildētājas iestādes visdrīzāk nav pienācīgi ņēmušas vērā būtisku piesārņojumu daudzumu pārrobežu ieplūšanu dažās dalībvalstīs no Savienības robežvalstīm, kas varot izraisīt nevienlīdzīgu attieksmi pret dalībvalstīm, kas robežojas ar trešajām valstīm salīdzinājumā ar valstīm, uz kurām neattiecas piesārņojuma ieplūšana no valstīm, kuras ir ārpus Savienības, problēma.

⁽¹⁾ OV L 344, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 10. janvāra spriedumu lietā T-577/14 *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne*/Eiropas Savienība 2017. gada 17. martā iesniedza Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Savienības Tiesa

(Lieta C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Savienības Tiesa (pārstāvji – J. Inghelram un Á. M. Almedros Manzano)

Pārējie lietas dalībnieki: *Gascogne Sack Deutschland GmbH*, *Gascogne*, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punktu;
- noraidīt kā nepamatotu *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne* pirmajā instancē formulēto pieteikumu, ar kuru tiek lūgts atlīdzināt summu EUR 187 571 apmērā kā, iespējams, nodarīto zaudējumu par papildu bankas garantijas maksājumiem, kas pārsniedz saprātīgu sprieduma taisīšanas termiņu;

— piespriest *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatojumam tās iesniedzēja norāda trīs pamatus.

Pirmais pamats ir par pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot cēloņsakarības jēdzienu, jo Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka sprieduma taisīšanas saprātīga termiņa pārkāpums ir bijis noteicošais materiālā kaitējuma, ko veido bankas garantijas izmaksu maksājums, iemesls, lai gan saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uzņēmuma paša izvēle nemaksāt naudas sodu, kamēr norisinās tiesvedība Savienības tiesā, ir noteicošais iemesls šādu izmaksu maksājumam.

Otrais pamats ir par pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot kaitējuma jēdzienu, jo Vispārējā tiesa atteicās piemērot apgalvotajam materiālajam kaitējumam saistībā ar bankas garantijas izmaksām tos pašus nosacījumus, kurus tā bija formulējusi attiecībā uz iespējamo materiālo kaitējumu saistībā ar procentu par naudas soda summu samaksu, proti, ka prasītājam pirmajā instancē bija jāpierāda, ka finanšu slogs saistībā ar šo pēdējo maksājumu bija lielāks nekā priekšrocība, kuru tās varēja gūt no naudas soda nesamaksāšanas.

Trešais pamats ir par pieļauto kļūdu tiesību piemērošanā, nosakot periodu, kurā apgalvotais materiālais kaitējums ir radies, kā arī par pamatojuma neesamību, jo Vispārējā tiesa, nepaskaidrojot iemeslu, ir uzskatījusi, ka laikposms, kurā apgalvotais materiālais kaitējums, ko veido bankas garantijas izmaksu samaksa, ir radies, var atšķirties no tā perioda, kurā tā konstatēja, ka pastāvējusi prettiesiska rīcība, kas, iespējams, izraisījusi šo kaitējumu.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta paplašinātā sastāvā) 2017. gada 10. janvāra spriedumu lietā T-577/14 *Gascogne Sack Deutschland* un *Gascogne*/Eiropas Savienība 2017. gada 22. martā iesniedza *Gascogne Sack Deutschland GmbH* un *Gascogne S.A.*

(Lieta C-146/17 P)

(2017/C 151/33)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: *Gascogne Sack Deutschland GmbH*, *Gascogne S.A.* (pārstāvji – F. Puel un E. Durand, advokāti)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Savienība, kuru pārstāv Eiropas Savienības Tiesa, un Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu, kas ar *e-Curia* paziņots prasītāju pārstāvjiem 2017. gada 16. janvārī un ar kuru Vispārējā tiesa, lai gan atzīstot, ka ir noticis sprieduma taisīšanas saprātīga termiņa pārkāpums lietās, kurās tika taisīti 2011. gada 16. novembra spriedumi *Groupe Gascogne*/Komisija (T-72/06) un *Sachsa Verpackung*/Komisija (T-79/06), un prasītājiem ir radies materiālais un nemateriālais kaitējums sprieduma taisīšanas saprātīga termiņa pārkāpuma rezultātā, piesprieda Savienībai samaksāt neatbilstošu kompensāciju, kas nesedz visu šādi radušos kaitējumu;
- taisīt galīgo spriedumu par materiālā un nemateriālā kaitējuma, kas nodarīts apelācijas sūdzības iesniedzējam, finanšu kompensāciju, izmantojot savu neierobežoto kompetenci un atbilstoši apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumiem;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar pirmo pamatu *Gascogne* apgalvo, ka, atsakoties piespriest kompensāciju par nodarīto materiālo kaitējumu laikā pirms 2011. gada 30. maija tādēļ, ka tā nevarēja lemt *ultra petita*, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu šī principa interpretācijā un piemērošanā.

Ar otro pamatu *Gascogne* apgalvo, ka, nolemjot izmantot par materiālā kaitējuma aprēķina izejas punktu to *Gascogne* reverso kaitējumu, kas noteikts, pamatojoties uz pārmērīgo ilgumu, par kādu tā uzskatīja 30 mēnešus, bet par kuru Vispārējā tiesa savukārt uzskatīja, ka tie ir 20 mēneši, un tādējādi kompensējot *Gascogne* ciesto materiālo kaitējumu 6 mēnešu laikā, lai gan Vispārējā tiesa skaidri nosprieda, ka nodarīto materiālo kaitējumu sastāda bankas garantijas izmaksas laika posmā, kad ir pārsniegts saprātīgs sprieduma taisīšanas termiņš (proti, 20 mēnešu termiņš), Vispārējā tiesa ir nonākusi pie formālas pretrunas un nav īstenojusi savus secinājumus.

Ar trešo pamatu *Gascogne* apgalvo, ka, piemērojot atšķirīgu materiālā kaitējuma aprēķina kārtību, nevis to, kuru apelācijas sūdzības iesniedzējas prezentēja sākotnēji, neļaujot tām izteikt savu viedokli par sekām, kādas var radīt šāds aprēķina veids, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi viņu tiesības uz aizstāvību.

Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, nospriežot, ka nevar piešķirt kompensāciju par nodarīto nemateriālo kaitējumu, kura apmērs šķiet esam proporcionāli pārāk liels salīdzinājumā ar Eiropas Komisijas piemērotā naudas soda apmēru, tādēļ, ka saskaņā ar judikatūru Savienības tiesa nevar pilnībā vai daļēji apšaubīt naudas soda apmēru pārsniegta saprātīgā termiņa dēļ, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot un piemērojot minēto judikatūru.

Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, atsakot apmierināt prasību par ciestā nemateriālā kaitējuma atlīdzību tādēļ, ka, ņemot vērā tā apmēru, apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgtā kaitējuma atlīdzības piešķiršana faktiski nozīmētu, ka tiek apšaubīts tām piemērotā naudas soda apmērs, lai gan LESD 256. panta 1. punkta un 340. panta 2. punkta normas precīzi ir paredzētas tam, lai ļautu personai, kurai Eiropas iestāžu rīcības dēļ ir nodarīts kaitējums, saņemt no Vispārējās tiesas nolēmumu par tā atlīdzināšanu, Vispārējā tiesa ir liegusi LESD 256. panta 1. punktam un 340. panta 2. punktam to lietderīgo iedarbību un pārkāpusi šīs normas, kā arī tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, piešķirot apelācijas sūdzības iesniedzējam kompensāciju EUR 5 000 apmērā par nodarīto nemateriālo kaitējumu, lai gan Vispārējā tiesa, pirmkārt, uzskatīja, ka nemateriālā kaitējuma atlīdzināšana nevar pat daļēji apšaubīt Komisijas piemērotā naudas soda summu, un, otrkārt, skaidri atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam ir nodarīts nemateriālais kaitējums, kurš ir jāatlīdzina atbilstoši "saprātīgā termiņa pārkāpuma apmēram" un "šīs prasības efektivitātei", Vispārējā tiesa ir nonākusi formālā pretrunā pati sev.

Ar septīto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, bez jebkādiem pierādījumiem šai sakarā nospriežot, ka, pirmkārt, sprieduma taisīšanas saprātīga termiņa pārkāpums, ņemot vērā šī pārkāpuma priekšmetu un smagumu, ir pietiekams, lai atlīdzinātu apgalvoto nodarīto kaitējumu reputācijai, un, ka, otrkārt, atlīdzība EUR 5 000 apmērā ir atbilstošs atlīdzinājums par nodarīto nemateriālo kaitējumu, Vispārējā tiesa neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

VISPĀRĒJĀ TIESA

Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – *El-Qaddafi/Padome*

(Lieta T-681/14) ⁽¹⁾

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Ierobežojoši pasākumi pret Lībiju — Līdzekļu iesaldēšana — Ierobežojumi ieceļošanai Savienības teritorijā un tranzītam caur to — Prasītājas vārda atstāšana sarakstā — Tiesības uz aizstāvību — Pienākums norādīt pamatojumu

(2017/C 151/34)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi (Maskata, Omāna) (pārstāvji – J. Jones, QC, vēlāk S. Bafadhel, barrister)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji – S. Kyriakopoulou un A. de Elera-San Miguel Hurtado)

Priekšmets

Prasība, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt, pirmkārt, Padomes 2014. gada 23. jūnija Lēmumu 2014/380/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2011/137/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2014, L 183, 52. lpp.), ciktāl ar to prasītājas vārds ir atstāts Padomes 2011. gada 28. februāra Lēmuma 2011/137/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2011, L 58, 53. lpp.) I un III pielikumā ietvertajā sarakstā, un, otrkārt, Padomes 2014. gada 23. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 689/2014, ar ko īsteno 16. panta 2. punktu Regulā (ES) Nr. 204/2011 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2014, L 183, 1. lpp.), ciktāl ar to prasītājas vārds ir atstāts Padomes 2011. gada 2. marta Regulas (ES) Nr. 204/2011 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā (OV 2011, L 58, 1. lpp.) II pielikumā ietvertajā sarakstā

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Padomes 2014. gada 23. jūnija Lēmumu 2014/380/KĀDP, ar ko groza Lēmumu 2011/137/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā, ciktāl ar to Aisha Muammer Mohamed El-Qaddafi vārds ir atstāts Padomes 2011. gada 28. februāra Lēmuma 2011/137/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā I un III pielikumā ietvertajā sarakstā;
- 2) atcelt Padomes 2014. gada 23. jūnija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 689/2014, ar ko īsteno 16. panta 2. punktu Regulā (ES) Nr. 204/2011 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā, ciktāl ar to A. M. M. El-Qaddafi vārds ir atstāts Padomes 2011. gada 2. marta Regulas (ES) Nr. 204/2011 par ierobežojošiem pasākumiem saistībā ar situāciju Lībijā II pielikumā ietvertajā sarakstā;
- 3) Eiropas Savienības Padome atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 431, 1.12.2014.

Vispārējās tiesas 2017. gada 30. marta spriedums – Grieķija/Komisija

(Lieta T-112/15) ⁽¹⁾

ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Regula (EK) Nr. 1782/2003 — Regula (EK) Nr. 796/2004 — Platībatkarīgā atbalsta shēma — Pastāvīgo ganību jēdziens — Pienākums norādīt pamatojumu — Samērīgums — Vienotas likmes finanšu korekcija — Iepriekšējās korekcijas atskaitījums

(2017/C 151/35)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Grieķijas Republika (pārstāvji – sākotnēji I. Chalkias, G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou un A. Vasilopoulou, vēlāk – G. Kanellopoulos, E. Leftheriotou un A. Vasilopoulou, pārstāvji)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – sākotnēji D. Triantafyllou un A. Marcoulli, vēlāk – D. Triantafyllou, pārstāvji)

Priekšmets

Par prasību, kura ir celta atbilstoši LESD 263. pantam un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas 2014. gada 19. decembra Īstenošanas lēmumu 2014/950/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2014, L 369, 71. lpp.)

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Komisijas 2014. gada 19. decembra Īstenošanas lēmumu 2014/950/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), ciktāl tas attiecas uz korekcijas summu EUR 5 007 867,36 apmērā, atskaitījuma summu EUR 2 318 055,75 apmērā un finansiālās ietekmes summu EUR 2 689 811,61 apmērā attiecībā uz Grieķijas Republikas veiktajiem izdevumiem ELFLA atbalsta lauku attīstībai jomā 2. prioritārā virziena (2007–2013, platībatkarīgie pasākumi) ietvaros attiecībā uz 2009. finanšu gadu saistībā ar nepilnībām zemesgabalu identifikācijas sistēmā (ZGIS) un pārbaudēs uz vietas (otrais pīlārs, 2008. pieprasījumu gads);
- 2) prasību pārējā daļā noraidīt;
- 3) Grieķijas Republika sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 171, 26.5.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – Deutsche Telekom/Komisija

(Lieta T-210/15) ⁽¹⁾

Pieklūve dokumentiem — Regula (EK) N. 1049/2001 — Dokumenti par konkurences noteikumu piemērošanas procedūru — Pieklūves atteikums — Pienākums norādīt pamatojumu — Izņēmums saistībā ar trešo personu komerciālo interešu aizsardzību — Izņēmums saistībā ar pārbaudi, izmeklēšanas un revīzijas mērķu aizsardzību — Sevišķas sabiedrības intereses — Apspriešanās ar trešajām personām — Pārskatāmība — Atbildes uz atkārtotu pieteikumu nesniegšana termiņā

(2017/C 151/36)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Deutsche Telekom AG (Bonna, Vācija) (pārstāvji – A. Rosenfeld un O. Corzilius, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – sākotnēji J. Vondung un A. Buchet, vēlāk F. Erlbacher, P. Van Nuffel un A. Dawes)

Priekšmets

Prasība atbilstoši LESD 263. pantam atcelt Komisijas 2015. gada 17. februāra lēmumu, ar ko prasītājam ir atteikta piekļuve dokumentiem, kas attiecas uz procedūru Nr. COMP/AT.40089 – *Deutsche Telekom* par dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Deutsche Telekom AG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 270, 17.8.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – *J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear* (“J AND JOY”) (Lieta T-387/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “J AND JOY” — Agrāka valsts grafiska preču zīme “joy SPORTSWEAR” — Relatīvi atteikuma pamati — Sajaukšanas iespēja — Preču līdzība — Apzīmējumu līdzība — Vērtēšanas kritēriji — Kombinēta preču zīme — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts

(2017/C 151/37)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *J & Joy SA* (Waremmes, Beļģija) (pārstāvji – A. Maqua, C. Pirenne un C. Smits, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – H. O'Neill)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: *Joy-Sportswear GmbH* (Ottensoo, Vācija) (pārstāvis – T. Kiphuth, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2015. gada 22. aprīļa lēmumu lietā R 1352/2014-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp *Joy-Sportswear* un *J & Joy*

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *J & Joy SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 381, 16.11.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (“JN-JOY”)(Lieta T-388/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme “JN-JOY” — Agrāka valsts grafiska preču zīme “joy SPORTSWEAR” — Relatīvi atteikuma pamati — Sajaukšanas iespēja — Preču līdzība — Apzīmējumu līdzība — Vērtējuma kritēriji — Kombinēta preču zīme — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts

(2017/C 151/38)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: J & Joy SA (Waremmes, Beļģija) (pārstāvji – A. Maqua, C. Pirenne un C. Smits, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – H. O'Neill)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Joy-Sportswear GmbH (Ottensoos, Vācija) (pārstāvis – T. Kiphuth, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2015. gada 22. aprīļa lēmumu lietā R 1353/2014-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp Joy-Sportswear un J & Joy

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) J & Joy SA atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 381, 16.11.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – J & Joy/EUIPO – Joy-Sportswear (“J & JOY”)(Lieta T-389/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Iebildumu process — Eiropas Savienības grafiska preču zīme “J & JOY” — Agrāka valsts grafiska preču zīme “joy SPORTSWEAR” — Relatīvi atteikuma pamati — Sajaukšanas iespēja — Preču līdzība — Apzīmējumu līdzība — Vērtējuma kritēriji — Kombinēta preču zīme — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts

(2017/C 151/39)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: J & Joy SA (Waremmes, Beļģija) (pārstāvji – A. Maqua, C. Pirenne un C. Smits, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – H. O'Neill)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Joy-Sportswear GmbH (Ottensoos, Vācija) (pārstāvis – T. Kiphuth, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2015. gada 22. aprīļa lēmumu lietā R 1355/2014-2 attiecībā uz iebildumu procesu starp Joy-Sportswear un J & Joy

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) J & Joy SA atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 381, 16.11.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – Nīderlande/Komisija

(Lieta T-501/15) ⁽¹⁾

ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Integrētā administrācijas un kontroles sistēma — Samazinājumi un izslēgšana savstarpējās atbilstības noteikumu neievērošanas gadījumā — Maznozīmīga neatbilstība — Regulas (EK) Nr. 73/2009 24. panta 2. punkts — Regulas (EK) Nr. 1122/2009 71. panta 3. punkts — Pierādīšanas pienākums — Regulas (EK) nr. 73/2009 II pielikuma interpretācija

(2017/C 151/40)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Nīderlandes Karaliste (pārstāves – M. Bulterman, B. Koopman un H. Stergiou)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – H. Kranenburg un D. Triantafyllou)

Persona, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji – sākotnēji C. Brodie, vēlāk J. Kraehling, un visbeidzot J. Kraehling un G. Brown)

Priekšmets

Prasība, kas pamatota ar LESD 263. pantu, atcelt Komisijas 2015. gada 22. jūnija Īstenošanas lēmumu (ES) 2015/1119, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2015, L 182, 39. lpp.), ciktāl tas attiecas uz Nīderlandes Karalistes attiecinātajiem izdevumiem.

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Nīderlandes Karaliste sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 346, 19.10.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – *Regent University/EUIPO – Regent's College*
("REGENT UNIVERSITY")

(Lieta T-538/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "REGENT UNIVERSITY — Agrāka valsts grafiska preču zīme "REGENT'S COLLEGE" — Relatīvs atteikuma pamats — Sajaukšanas iespēja — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts

(2017/C 151/41)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Regent University* (Virginia Beach, Virdžīnija, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvji – E. Himsworth, QC, un D. Wilkinson, solicitor)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – S. Bonne)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: *Regent's College* (Londona, Apvienotā Karaliste) (pārstāvis – S. Malymicz, QC)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2015. gada 6. jūlija lēmumu lietā R 1859/2014-2 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Regent's College* un *Regent University*

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Regent University* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 371, 9.11.2015.

Vispārējās tiesas 2017. gada 29. marta spriedums – *Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO – Lion Laboratories* ("ALCOLOCK")

(Lieta T-638/15) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "ALCOLOCK" — Apvienotās Karalistes vārdiska preču zīme "ALCOLOCK" — Relatīvs atteikuma pamats — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts un 53. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts — Agrākas preču zīmes faktiskā izmantošana

(2017/C 151/42)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc.* (Toronto, Kanāda) (pārstāvji – E. Baud un P. Marchiset, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – S. Hanne)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: *Lion Laboratories Ltd* (Barry, Apvienotā Karaliste)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas pirmās padomes 2015. gada 11. augusta lēmumu lietā R 1323/2014-1 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Lion Laboratories* un *Alcohol Countermeasure Systems (International)*

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Alcohol Countermeasure Systems (International) Inc.* atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 16, 18.1.2016.

Vispārējās tiesas 2017. gada 28. marta spriedums – Portugāle/Komisija

(Lieta T-733/15) (¹)

Tiesas sprieduma, kurā ir konstatēta valsts pienākumu neizpilde, neizpilde — Kavējuma nauda — Lēmums par kavējuma naudas dzēšanu — Strīdīgā valsts pasākuma atcelšana — Pārķāpuma pārtraukšanas datums

(2017/C 151/43)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Portugāles Republika (pārstāvji – L. Inez Fernandes un M. Figueiredo, piedaloties L. Silva Morais, *avocat*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – L. Nicolae un P. Costa de Oliveira)

Priekšmets

Prasība, pamatojoties uz LESD 263. pantu, lūdzot atcelt Komisijas 2015. gada 8. oktobra Lēmumu Ares(2015)4178538, prasot Portugāles Republikai samaksāt summu EUR 580 000 apmērā, kas atbilst noteiktajai kavējuma naudai par laikposmu no 2014. gada 25. jūnija līdz 21. augustam, lai izpildītu 2014. gada 25. jūnija spriedumu lietā Komisija/Portugāle (C-76/13, nav publicēts, EU:C:2014:2029)

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Portugāles Republika atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 68, 22.2.2016.

Vispārējās tiesas 2017. gada 3. aprīļa spriedums – Vācija/Komisija

(Lieta T-28/16) (¹)

ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Lauku attīstība — Zemes konsolidācija un ciematu atjaunošana — Darbību atlases kritēriji — Lojālas sadarbības princips — Subsidiaritāte — Tiesiskā palāvība — Samērīgums — Pienākums norādīt pamatojumu

(2017/C 151/44)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji – sākotnēji T. Henze un A. Lippstreu, vēlāk T. Henze un D. Klebs)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J. Aquilina un B. Eggers)

Priekšmets

Prasība, kas celta atbilstoši LESD 263. pantam, atcelt Komisijas 2015. gada 13. novembra Īstenošanas lēmuma (ES) 2015/2098, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2015, L 303, 35. lpp.), 1. pantu un pielikumu, ciktāl atbilstoši tiem no finansējuma ir izslēgti izdevumi, ko Vācijas Federatīvās Republikas kompetentā maksājumu aģentūra ir attiecinājusi uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) par kopējo summu EUR 7 719 920,30 apmērā

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 98, 14.3.2016.

Vispārējās tiesas 2017. gada 30. marta spriedums – *Apax Partners UK/EUIPO – Apax Partners Midmarket* (“APAX PARTNERS”)

(Lieta T-209/16) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Eiropas Savienības vārdiskas preču zīmes “APAX PARTNERS” reģistrācijas pieteikums — Agrāka starptautiska vārdiska preču zīme “APAX” — Relatīvs atteikuma pamats — Sajaukšanas iespēja — Pakalpojumu līdzība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts

(2017/C 151/45)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Apax Partners UK Ltd* (Londona, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji – D. Rose un J. Warner, solicitors)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – J. Ivanauskas)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: *Apax Partners Midmarket* (Parīze, Francija) (pārstāvis – C. Joly, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas otrās padomes 2016. gada 17. februāra lēmumu lietā R 1611/2014-2 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Apax Partners Midmarket* un *Apax Partners UK*

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *Apax Partners UK Ltd* atlīdzina tiesāšanās izdevumus, tostarp nepieciešamos izdevumus, kas *Apax Partners Midmarket* radušies saistībā ar procesu Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas padomē.

⁽¹⁾ OV C 232, 27.6.2016.

Vispārējās tiesas 2017. gada 3. aprīļa spriedums – Cop/EUIPO – Conexa (“AMPHIBIAN”)(Lieta T-215/16) ⁽¹⁾

Eiropas Savienības preču zīme — Spēkā neesamības atzīšanas process — Starptautiska reģistrācija, ko attiecinā uz Eiropas Savienību — Grafiska preču zīme “AMPHIBIAN” — Relatīvs atteikuma pamats — Atšķirtspēja — Aprakstoša rakstura neesamība — Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts

(2017/C 151/46)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Cop Vertriebs-GmbH (Aresing, Vācija) (pārstāvis – H. Hofmann, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis – D. Hanf)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībiece, persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā: Conexa LLC (Dover, Delaware, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvis – H. Twelmeier, advokāts)

Priekšmets

Prasība par EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2016. gada 7. marta lēmumu lietā R 1984/2015–4 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp Cop un Conexa

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Cop Vertriebs-GmbH atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 251, 11.7.2016.

Prasība, kas celta 2017. gada 23. februārī – Proximus/Padome

(Lieta T-117/17)

(2017/C 151/47)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Proximus SA/NV (Brisele, Beļģija) (pārstāvji – B. Schutyser, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

- atcelt prasītājam 2016. gada 23. decembrī paziņoto Padomes lēmumu par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu citam pretendētājam, nevis prasītājam;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza vienu pamatu, apgalvojot, ka piedāvājumu cenu izvērtēšanai piemērotā metodoloģija neļaujot izvēlēties saimnieciski izdevīgāko piedāvājumu, kā tas ir prasīts Eiropas Savienības tiesībās.

Prasība, kas celta 2017. gada 22. februārī – *Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton*/ECB

(Lieta T-124/17)

(2017/C 151/48)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Enosi Syntaxiouchon Tameiou Asfaliseon Michanikon kai Ergolipton Dimosion Ergon* (Atēnas, Grieķija) (pārstāvis – *Miliarakis Petros*, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasītāja prasījumi:

- apmierināt šo prasību;
- piespriest atbildētājai Eiropas Centrālajai bankai (ECB) iemaksāt TSMEDE nozares (Grieķijas Inženieru un sabiedrisko darbuzņēmēju pensiju fonds) kontā pašreizējā apdrošināšanas sniedzēja EFKA labā summu: a) EUR 1 606 539 086,28 par agrākā ETAA akciju kapitāla nominālo vērtību un b) summu EUR 84 285 086,36 saistībā ar obligācijām, kopā ar likumiskajiem procentiem, sākot no šīs prasības celšanas brīža līdz pilnīgai samaksai (pakārtoti – piespriest ECB samaksāt pieprasītajā eksperta ziņojumā norādīto kompensācijas summu);
- atbilstoši Vispārējās Tiesas Reglamenta noteikumiem uzdot sagatavot eksperta ziņojumu par to zaudējumu precīzās summas noteikšanu, kas ir radušies prasītāja biedriem un katrā ziņā TSMEDE nozarei, agrākajai ETAA un pašreizējai EFKA;
- piespriest atbildētājai iesniegt 2012. gada 15. februārī noslēgto līgumu ar Grieķijas Republiku, un
- piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza šādus argumentus.

1. Šajā prasībā tiek apgalvots, ka ir radušies ECB ārpuslīgumiskā atbildība, jo saistībā ar sociālās apdrošināšanas iestādi, proti, finanšu iestādi pastāvēja nevis *Private Sector Involvement (PSI)*, bet gan *Official Sector Involvement (OSI)*.
2. Šajā prasībā tiek norādīts uz Grieķijas bankas kā Eiropas Centrālo banku sistēmas (ECBS) dalībnieces attiecībām ar ECB un līdz ar to – uz cēloņsakarību ar Grieķijas bankas veikto OSI īstenošanu un atbildību par to, ka ECB nav iesaistījies, atļaujot ECBS dalībniecei veikt OSI īstenošanu. Šajā prasībā tiek norādīts arī uz ECB atbildību saistībā ar *Collective Action Clauses (CAC)* darbību par sliktu sociālās apdrošināšanas iestādēm.
3. Šajā prasībā tiek apgalvots, ka ir radušies ECB ārpuslīgumiskā atbildība, jo tā nav savlaicīgi un katrā ziņā no 2011. gada 21. jūlija (pakārtoti – no 2011. gada 26. oktobra) atcēlusi 2010. gada 6. maija lēmumu (BCE 2010/3-2010/268/UE), ar kuru tā tostarp garantēja konkrēti Grieķijas obligāciju spēkā esamību, “neatkarīgi no jebkāda ārējā kredītvērtējuma” (proti, *Standard & Poor's*, *Fitch* un *Moody's* kredītreitingu aģentūru veikta novērtējuma). ECB ar ievērojamu nokavēšanos tikai 2012. gada 27. februārī atcēla 2010. gada 6. maija lēmumu, pieņemot Lēmumu (BCE) 2012/133/ES. Līdz ar to ECB ilgu laiku savas bezdarbības rezultātā turpināja uzturēt tiesisko paļāvību saistībā ar Grieķijas obligācijām.
4. Šajā prasībā tiek norādīts, ka ar OSI ECB tika izslēgta no Grieķijas valsts parāda restrukturizācijas, un tāpat tās iesaistīšanās dēļ tika izslēgtas arī valstu centrālās bankas. Šāda izslēgšana tomēr ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam.

5. Šajā prasībā tiek apgalvots, ka Eiropas Savienības, un it īpaši Eurozonas dalībvalsts, nevar vienusēji savā tiesību sistēmā (Parlaments – Ministru padome – ministriju lēmumi) veikt vienusēju tās valsts parāda restrukturizāciju, nesaņemot ECB atļauju vai tās netiešu piekrišanu, jo pretējā gadījumā rastos finanšu haoss. Šajā lietā esot pastāvējusi netieša ECB piekrišana un tādējādi ir radusies tās ārpuslīgumiskā atbildība par zaudējumiem 53,5 % apmērā, proti, apmērā, kas tieši ietekmē tiesību uz īpašumu būtību. Tiek norādīts uz cēloņsakarību starp atbildību, kas radusies ECB bezdarbības dēļ saistībā ar attiecīgajiem zaudējumiem, tās aģentūru vainu un tās ārpuslīgumisko atbildību.

Prasība, kas celta 2017. gada 11. martā – *Le Pen*/Parlaments

(Lieta T-161/17)

(2017/C 151/49)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Marine Le Pen (Saint-Cloud, Francija) (pārstāvji – M. Ceccaldi un J.-P. Le Moigne, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītāja prasījumi:

Prasītāja prasījumi Vispārējā tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra 2017. gada 6. janvāra lēmumu, kas pieņemts, piemērojot Eiropas Parlamenta Prezidija 2008. gada 19. maija un 9. jūlija Lēmuma 2009/C 159/01 “par Eiropas Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas noteikumiem”, ar grozījumiem, 33., 43., 62., 67. un 68. pantu, un kurā konstatēts prasītājas parāds EUR 41 554 apmērā par nepamatoti samaksātajām summām par parlamentāro palīdzību, pamatota šīs summas atgūšana un uzdots atbildīgajam kredītrīkotājām sadarbībā ar iestādes grāmatvedi to atgūt saskaņā ar īstenošanas noteikumu 68. pantu un Finanšu regulas 66., 78., 79. un 80. pantu;
- atcelt 2017. gada 11. janvāra paziņojumu par parādu Nr. 2017-22, ar kuru prasītāja ir informēta, ka attiecībā uz viņu ir konstatēts EUR 41 554 parāds saskaņā ar ģenerālsēkretāra 2017. gada 6. janvāra lēmumu par saistībā ar parlamentāro palīdzību nepamatoti samaksāto summu atgūšanu, piemērojot īstenošanas noteikumu 68. pantu un Finanšu regulas 78., 79. un 80. pantu;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē;
- piespriest Eiropas Parlamentam kā atlīdzināmos tiesāšanās izdevumus samaksāt *Le Pen* naudas summu EUR 50 000,00 apmērā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats ir par trūkumiem, kas iespaido apstrīdēto aktu ārējo tiesiskumu. Šis pamats ir iedalīts piecās daļās.

- Pirmajā daļā tiek apgalvots, ka saistībā ar deputātiem lēmumi finanšu jomā ietilpstot Eiropas Parlamenta Prezidija, nevis ģenerālsēkretāra kompetences jomā.
- Otrajā daļā tiek apgalvots, ka Eiropas Parlamenta Prezidijs pats nevarot grozīt savas kompetences veidu un apjomu. Ģenerālsēkretārs neesot norādījis jēlcādu pamatojumu par Parlamenta Prezidija priekšsēdētāja likumīgu deleģējumu, kas ģenerālsēkretāram dotu tiesības pieņemt un paziņot apstrīdētos aktus par finanšu jautājumiem attiecībā uz deputātu.
- Trešajā daļā tiek apgalvots, ka apstrīdētajos aktos neesot norādīts pietiekams pamatojums un ka tie esot patvaļīgi.
- Ceturtajā daļā tiek apgalvots būtisku procedūras noteikumu pārkāpums.

- Piektajā daļā tiek apgalvots, ka Eiropas Parlamenta Ģenerālsekretārs nav personīgi veicis lietas materiālu izskatīšanu.
2. Otrais pamats ir par trūkumiem, kas iespaido apstrīdēto aktu iekšējo tiesiskumu. Šis pamats ir iedalīts sešās daļās.
- Pirmajā daļā tiek apgalvots, ka ir aizskarti tiesiskās paļāvības un tiesiskās noteiktības principi.
 - Otrajā daļā tiek apgalvots, ka apstrīdētie akti nav pamatoti ar faktiem.
 - Trešajā daļā tiek apgalvots, ka apstrīdētajos aktos ir pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana.
 - Ceturtajā daļā tiek apgalvots, ka apstrīdētajos aktos ir pieļauta procedūras nepareiza izmantošana.
 - Piektajā daļā tiek apgalvots, ka apstrīdētie akti ir diskriminējoši un ka pastāv *fumus persecutionis*.
 - Sestajā daļā tiek apgalvots OLAF neatkarības trūkums.

Prasība, kas celta 2017. gada 8. martā – EKETA/Komisija

(Lieta T-166/17)

(2017/C 151/50)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grieķija) (pārstāvji – V. Christianos un S. Paliou, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Eiropas Komisijas paziņojumā par parādu [Nr.]3241615291/29.11.2016 izteiktais prasījums EKETA atmaksāt summu EUR 197 799,52 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par SENSATION projektu, ir nepamatots attiecībā uz summu EUR 191 039,55;
- atzīt, ka summa EUR 191 039,55 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Eiropas Komisijai, un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar šo prasību *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)* apstrīd prasījumu, ko Komisija izteikusi paziņojumā par parādu [Nr.]3241615291/29.11.2016 saistībā ar daļību SENSATION projektā. Minētajā paziņojumā par parādu Komisija prasa EKETA atmaksāt daļu EUR 197 799,52 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par SENSATION projektu. Minētais prasījums ir izteikts, pamatojoties uz prasītājas telpās Eiropas Komisijas veikto auditu *in situ*.
2. Šajā ziņā prasītāja lūdz Eiropas Savienības Vispārējo tiesu saskaņā ar LESD 272. pantu atzīt, ka šajā paziņojumā par parādu norādītās summas daļa EUR 191 039,55 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Komisijai.
3. EKETA apgalvo, ka minētā summa EUR 191 039,55 apmērā ir atlīdzināmās personāla izmaksas, apakšuzņēmēju izmaksas un netiešās izmaksas, kuras Komisija nepamatoti noraidīja kā neatlīdzināmas. Prasītājas izmaksu atlīdzināmība ir pierādīta ar apstākli, kas Eiropas Komisijai ir norādīts *in situ* veiktā audita laikā un tam sekojošajā sarakstē, kā arī tagad norādīts Vispārējai tiesai.

Prasība, kas celta 2017. gada 16. martā – CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs/Komisija**(Lieta T-168/17)**

(2017/C 151/51)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki*Prasītāja:* CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebs GmbH (Vīne, Austrija) (pārstāvis – A. Schuster, advokāts)*Atbildētāja:* Eiropas Komisija**Prasītājas prasījumi:**

- apmierināt prasību atcelt tiesību aktu un atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2017. gada 13. janvāra Lēmumu C (2017) 249 *final* par prasītājas atkārtoto pieteikumu attiecībā uz iepazīšanos ar lietas materiāliem saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1049/2001 ⁽¹⁾. Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pieļauti būtiski procedūras pārkāpumi, it īpaši nav ticis norādīts pamatojums.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir tikušas pārkāptas Līgumos ietvertās tiesības.

Prasītāja norāda, ka Komisijas piemērotie Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. pantā ietvertie izņēmuma noteikumi ir prettiesiski, jo tie esot pretrunā primārajām tiesībām ar augstāku juridisko spēku, it īpaši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. un 47. pantam.

Turklāt arī uz Savienības tiesībām attiecas primāro tiesību ar augstāku juridisko spēku piemērošanas prioritātes princips attiecībā pret tām pretrunā esošām sekundārajām tiesībām, tādējādi arī šī iemesla dēļ Komisija neesot drīkstējusi piemērot Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. pantā ietvertos izņēmuma noteikumus.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

Prasība, kas celta 2017. gada 17. martā – Pethke/EUIPO**(Lieta T-169/17)**

(2017/C 151/52)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki*Prasītājs:* Ralph Pethke (Alikante, Spānija) (pārstāvis – H. Tettenborn, advokāts)*Atbildētājs:* Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs**Prasītāja prasījumi:**

- atcelt 2016. gada 17. oktobra Lēmumu PERS-AFFECT-16–134, ar kuru prasītājs, sākot no 2016. gada 17. oktobra, tika pārcelts no operatīvās nodaļas direktora amata uz amatu novērošanas centrā un pazemināts amatā uz administratoru;

- atļūdzināt prasītājam no tiesību pārkāpuma izrietošos mantisko un nemantisko kaitējumu, kā arī
- piespriest EUIPO atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza piecus pamatus.

1. Pirmais pamats – Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – “Noteikumi”) normu par disciplinārajiem pārsākumiem pārkāpums

Prasītājs norāda, ka viņa pazemināšana amatā no operatīvās nodaļas direktora amata uz administratora amatu bez karjeras iespējām esot nevis leģitīma pārcelšana amatā, bet gan sodoša pazemināšana pakāpē, kuras priekšnosacījums, tā kā nav cita tiesiskā pamata, ir disciplinārlietas pastāvēšana. Tādējādi atbildētājs birojs ar savu rīcību esot pārkāpis Noteikumu 86. pantu, kā arī to IX pielikumu.

2. Otrais pamats – prettiesiska pārcelšana amatā/pilnvaru nepareiza izmantošana

Prasītājs norāda, ka neesot izpildīti tiesiskas pārcelšanas amatā priekšnosacījumi. Prasītāja pazemināšana un pārcelšana amatā neesot notikusi dienesta interesēs, dažādie norādītie (mainīgie) prasītāja pārcelšanas iemesli liecinot par pilnvaru nepareizu izmantošanu un neesot ievērots arī tiesiskas pārcelšanas amatā prasītais līdzvērtības princips.

3. Trešais pamats – patvaļīguma aizlieguma un prasītāja diskriminācijas dzimuma dēļ aizlieguma pārkāpums

Šajā ziņā prasītājs norāda, ka viņa pazemināšana un pārcelšana amatā, lai palielinātu sieviešu īpatsvaru vadošajos amatos, esot tieša diskriminācija dzimuma dēļ.

4. Ceturtais pamats – samērīguma principa pārkāpums

Prasītājs norāda, ka viņa disciplinārā pārcelšana esot nesamērīgs pasākums, kas veikts biroja pārstrukturēšanas ietvaros.

5. Piektais pamats – tiesību uz labu pārvaldību principa un rūpības pienākuma pārkāpums; prasītāja fiziskās un psiholoģiskās neaizskaramības pārkāpums; mobings

Piektā pamata ietvaros prasītājs norāda, ka viņa “pēkšņa” pazemināšana amatā nozīmē tā fiziskās un psiholoģiskās neaizskaramības pārkāpumu un neatbilst nevienam minimālajam labas pārvaldības standartam.

No biroja rīcības un bezdarbības prasītājam esot radušās tiesības uz finansiālu atļūdzību par ciesto mantisko un nemantisko kaitējumu.

Prasība, kas celta 2017. gada 15. martā – EKETA/Komisija

(Lieta T-177/17)

(2017/C 151/53)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)* (Saloniki, Grieķija) (pārstāvji – V. *Christianos* un S. *Paliou*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Eiropas Komisijas paziņojumā par parādu Nr. 3241615292/29.11.2016 izteiktais prasījums EKETA atmaksāt summu EUR 211 185,95 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par ASK-IT projektu, ir nepamatots attiecībā uz summu EUR 143 910,77;
- atzīt, ka summa EUR 143 910,77 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Eiropas Komisijai, un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar šo prasību *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)* apstrīd prasījumu, ko Komisija izteikusi paziņojumā par parādu Nr. 3241615292/29.11.2016 saistībā ar dalību ASK-IT projektā. Minētajā paziņojumā par parādu Komisija prasa EKETA atmaksāt daļu EUR 211 185,95 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par ASK-IT projektu. Minētais prasījums ir izteikts, pamatojoties uz prasītājas telpās Eiropas Komisijas veikto auditu *in situ*.
2. Šajā ziņā prasītāja lūdz Eiropas Savienības Vispārējo tiesu saskaņā ar LESD 272. pantu atzīt, ka šajā paziņojumā par parādu norādītās summas daļa EUR 143 910,77 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Komisijai.
3. EKETA apgalvo, ka minētā summa EUR 143 910,77 apmērā ir atlīdzināmās personāla izmaksas, apakšuzņēmēju izmaksas un netiešās izmaksas, kuras Komisija nepamatoti noraidīja kā neatlīdzināmas. Prasītājas izmaksu atlīdzināmība ir pierādīta ar apstākli, kas Eiropas Komisijai ir norādīts *in situ* veiktā audita laikā un tam sekojošajā sarakstē, kā arī tagad norādīts Vispārējai tiesai.

Prasība, kas celta 2017. gada 21. martā – *Menta y Limón Decoración/EUIPO – Santa Cruz de La Palma*
pašvaldība (Reģionālā tautastērpā ģērbta vīrieša attēls)

(Lieta T-183/17)

(2017/C 151/54)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Menta y Limón Decoración, SL* (Argame, Spānija) (pārstāvis – *E. Estella Garbayo*, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: *Santa Cruz de La Palma* pašvaldība (*Santa Cruz de La Palma*, Spānija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašniece: otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiska preču zīme (Reģionālā tautastērpā ģērbta vīrieša attēls) – Eiropas Savienības preču zīme Nr. 10 822 013

Process EUIPO: spēkā neesamības atzīšanas process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2017. gada 9. janvāra lēmums lietā R 510/2015-4

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;

- apstiprināt *EUIPO* Anulēšanas nodaļas 2015. gada 28. janvāra lēmumu, ar kuru par spēkā neesošu pilnā apjomā tika atzīta *Santa Cruz de La Palma* pašvaldības pieteiktā Kopienas preču zīme Nr. 10 822 013;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā, kā arī izdevumus, kas radušies apelācijas un spēkā neesamības atzīšanas procesā.

Izvirzītais pamats:

- Regulas Nr. 207/2009 52. panta 2. punkta d) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2017. gada 20. martā – EKETA/Komisija

(Lieta T-189/17)

(2017/C 151/55)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis* (EKETA) (Saloniki, Grieķija) (pārstāvji – V. Christianos un S. Paliou, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Eiropas Komisijas paziņojumā par parādu Nr. 3241615288/29.11.2016 izteiktais prasījums EKETA atmaksāt summu EUR 64 720,19 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par *HUMABIO* projektu, ir nepamatots attiecībā uz summu EUR 27 830,27;
- atzīt, ka summa EUR 27 830,27 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Eiropas Komisijai, un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar šo prasību *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis* (turpmāk tekstā – “EKETA”) apstrīd prasījumu, ko Komisija izteikusi paziņojumā par parādu Nr. 3241615288/29.11.2016 saistībā ar dalību *HUMABIO* projektā. Minētajā paziņojumā par parādu Komisija prasa EKETA atmaksāt daļu EUR 64 720,19 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par *HUMABIO* projektu. Minētais prasījums ir izteikts, pamatojoties uz prasītājas telpās Eiropas Komisijas veikto auditu *in situ*.
2. Šajā ziņā prasītāja lūdz Eiropas Savienības Vispārējo tiesu saskaņā ar LESD 272. pantu atzīt, ka šajā paziņojumā par parādu norādītās summas daļa EUR 27 830,27 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Komisijai.
3. EKETA apgalvo, ka minētā summa EUR 27 830,27 apmērā ir atlīdzināmās personāla izmaksas un netiešās izmaksas, kuras Komisija nepamatoti noraidīja kā neatlīdzināmas. Prasītājas izmaksu atlīdzināmība ir pierādīta ar apstākli, kas Eiropas Komisijai ir norādīts *in situ* veiktā audita laikā un tam sekojošajā sarakstē, kā arī tagad norādīts Vispārējai tiesai.

Prasība, kas celta 2017. gada 22. martā – EKETA/Komisija

(Lieta T-190/17)

(2017/C 151/56)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA)* (Saloniki, Grieķija) (pārstāvji – V. Christianos un S. Paliou, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Eiropas Komisijas paziņojumā par parādu Nr. 3241615289/29.11.2016 izteiktais prasījums EKETA atmaksāt summu EUR 172 992,15 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par CATER projektu, ir nepamatots attiecībā uz summu EUR 112 737,15;
- atzīt, ka summa EUR 112 737,15 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Eiropas Komisijai, un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar šo prasību *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis* (turpmāk tekstā – “EKETA”) apstrīd prasījumu, ko Komisija izteikusi paziņojumā par parādu Nr. 3241615289/29.11.2016 saistībā ar dalību CATER projektā. Minētajā paziņojumā par parādu Komisija prasa EKETA atmaksāt daļu EUR 172 992,15 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par CATER projektu. Minētais prasījums ir izteikts, pamatojoties uz prasītājas telpās Eiropas Komisijas veikto auditu *in situ*.
2. Šajā ziņā prasītāja lūdz Eiropas Savienības Vispārējo tiesu saskaņā ar LESD 272. pantu atzīt, ka šajā paziņojumā par parādu norādītās summas daļa EUR 112 737,15 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Komisijai.
3. EKETA apgalvo, ka minētā summa EUR 112 737,15 apmērā ir atlīdzināmās personāla izmaksas un netiešās izmaksas, kuras Komisija nepamatoti noraidīja kā neatlīdzināmas. Prasītājas izmaksu atlīdzināmība ir pierādīta ar apstākli, kas Eiropas Komisijai ir norādīts *in situ* veiktā audita laikā un tam sekojošajā sarakstē, kā arī tagad norādīts Vispārējai tiesai.

Prasība, kas celta 2017. gada 27. martā – CeramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Rozā tonis)

(Lieta T-195/17)

(2017/C 151/57)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *CeramTec* (Plochingen, Vācija) (pārstāvji – A. Renck un E. Nicolás Gómez, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: *C5 Medical Werks* (Grand Junction, Kolorado, Amerikas Savienotās Valstis)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašniece: prasītāja

Attiecīgā strīdus preču zīme: grafiska krāsas preču zīme rozā krāsā – Eiropas Savienības preču zīme Nr. 10 214 195

Process EUIPO: spēkā neesamības atzīšanas process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas ceturtās padomes 2017. gada 15. februāra lēmums lietā R 930/2016-4

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO un otrai procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībnieci, ja tā iestāsies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītais pamats:

- Regulas Nr. 207/2009 59. un 83. panta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2017. gada 27. martā – Naftogaz of Ukraine/Komisija

(Lieta T-196/17)

(2017/C 151/58)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: NJSC Naftogaz of Ukraine (Kijeva, Ukraina) (pārstāvji – D. Mjaaland, A. Haga, P. Grzejszczak, un M. Krakowiak, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Komisijas 2016. gada 28. oktobra Lēmumu C(2016) 6950 par gāzesvada *Ostseepipeline-Anbindungsleitung* atbrīvojuma no prasībām par trešo personu piekļuvi, kas piešķirta ar Direktīvu 2003/55/EK, pārskatīšanu un tarifu regulējumu; un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Komisijas 2016. gada lēmums nav spēkā kompetences neesamības dēļ.

- Direktīvas 2009/73/EK 36. panta 9. punktā Komisijai nav piešķirta kompetence apstiprināt regulatīvās iestādes lēmumu, ar ko groza atbrīvojumu, kas ir piešķirts atbilstoši 36. panta 1. punktam, kuru tā ir iepriekš apstiprinājusi.
- Pakārtoti, ja Komisijai ir kompetence apstiprināt šādu lēmumu, tai šāda kompetence ir vienīgi ierobežotā skaitā gadījumu, piemēram, ja ir notikušas ievērojamas izmaiņas apstākļos kopš pēdējā apstiprinājuma lēmuma. Pretējā gadījumā tiktu aizskarts tiesiskās noteiktības princips. Komisijai nebija tiesību pieņemt Lēmumu šīs lietas apstākļos.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots Direktīvas 2009/73/EK 36. panta 1. punkta pārkāpums.
- Pakārtoti, ja Komisijai principā bija kompetence pieņemt lēmumu, tā to varēja likumīgi darīt vienīgi tad, ja būtu izpildīti Direktīvas 2009/73/EK 36. panta 1. punkta kritēriji.
 - Lēmums ir pieņemts pretrunā 36. panta 1. punkta a) apakšpunktam. Ar Lēmumu netiks palielināta konkurence gāzes piegādē un netiks palielināta apgādes drošība ES un Enerģētikas kopienas Centrālās un Austrumeiropas valstīs.
 - Lēmums ir pieņemts, pārkāpjot 36. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Nepastāv ieguldījumu risks, jo attiecīgais gāzesvads ir nodots ekspluatācijā kopš 2011. gada jūlija.
 - Lēmums ir pieņemts, pārkāpjot 36. panta 1. punkta e) apakšpunktu. Lēmums kaitē konkurencei un efektīvai ES un Enerģētikas kopienas iekšējā tirgus darbībai, jo ar to var pastiprināt PJSC *Gazprom* un tā filiāļu dominējošo stāvokli attiecīgajā ģeogrāfiskajā tirgū un tas var veicināt iekšējā tirgus sadalīšanu atkarībā no valstu robežām.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvota pamatojuma nenorādīšana.
- Pretrunā LESD 296. pantam Lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums vai pierādījumi, ar ko pamatoti Komisijas secinājumi.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots LESD 216. panta 2. punkta pārkāpums.
- Saskaņā ar LESD 216. panta 2. punktu Eiropas Savienības noslēgtie starptautiskie nolīgumi ir saistoši Savienības iestādēm.
 - Pārkāpjot Enerģētikas kopienas dibināšanas līguma 6. pantu, ar Lēmumu var destabilizēt regulatīvo un tirgus sistēmu, ar ko veicina ieguldījumus gāzes tīklos, samazināt apgādes drošību un bloķēt konkurences attīstību. Pārkāpjot Enerģētikas kopienas līguma 18. pantu, ar Lēmumu tiek atļauts *Gazprom* ļaunprātīgi izmantot tā dominējošo stāvokli attiecīgajā tirgū.
 - Pretrunā ar Enerģētikas hartas nolīguma 6. panta 1. punktu Lēmumam ir negatīva ietekme uz konkurenci enerģētiskās nozarē. Pārkāpjot Enerģētikas hartas nolīguma 10. panta 1. punktu, ar Lēmumu *Gazprom* kā ieguldītājam tiek piešķirta labvēlīgāka attieksme un tam ir tieši pretējas sekas attiecībā uz *Naftogaz* ieguldījumiem Ukrainas gāzes transporta sistēmā.
 - Pretrunā Asociācijas nolīguma starp ES un Ukrainu 274. pantam, Lēmums tika pieņemts bez apspriešanās un nesadarbojoties ar Ukrainu.

Prasība, kas celta 2017. gada 28. martā – Abel u.c./Komisija

(Lieta T-197/17)

(2017/C 151/59)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Marc Abel (Montreuil, Francija) un 1438 citi prasītāji (pārstāvis – J. Assous, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atzīt Eiropas Komisijas rīcību par prettiesisku;
- atzīt, ka Komisijas 2016. gada 20. aprīļa Regulas (ES) 2016/646, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 692/2008 attiecībā uz emisijām no vieglajiem pasažieru un vieglajiem komerciālajiem transportlīdzekļiem ("Euro 6"), pieņemšanas rezultātā prasītājiem ir nodarīts kaitējums;

- piespriest Eiropas Komisijai samaksāt 1 000 *euro* kā atlīdzinājumu par nemateriālo kaitējumu, kas prasītajiem nodarīts šādas regulas pieņemšanas rezultātā, un simbolisku 1 *euro* kā atlīdzinājumu par šādi nodarīto materiālo kaitējumu;
- uzdot Eiropas Komisijai nekavējoties samazināt Regulā (ES) 2016/646 radīto “galīgo atbilstības koeficientu” atpakaļ līdz 1 un atteikties no “pagaidu atbilstības koeficienta”, kas noteikts 2,1 apmērā;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji norāda, ka:

1. strīdīgās regulas – ko atbildētāja pieņēmusi, atbilstoši Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmumam 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību, īstenojama kompetenci, ko tai Eiropas Parlaments un Padome piešķīra Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 20. jūnija Regulā (EK) Nr. 715/2007 par tipa apstiprinājumu mehāniskiem transportlīdzekļiem attiecībā uz emisijām no vieglajiem pasažieru un komerciālajiem transportlīdzekļiem (“Euro 5” un “Euro 6”) un par piekļuvi transportlīdzekļa remonta un tehniskās apkopes informācijai (OV 2007, L 171, 1. lpp.), – pieņemšanas gaitā tā esot izdarījusi vairākus pārkāpumus, proti:
 - pārkāpusi Savienības gan primāro, gan atvasināto vides tiesību normas;
 - pārkāpusi Kopienu sekundāro tiesību normas, proti, vispārējos principus, ka vides normu stingrība nav mazināma (*non régression*), ka ir jāievēro piesardzība un jārīkojas preventīvi un pašos pirmsākumos (*action à la source*), kā arī, ka piesārņotājs maksā;
 - nav ievērojusi procesuālo kārtību, jo Komisija nedrīkstēja būtiska Regulas (EK) Nr. 715/2007 aspekta grozīšanai izmantot regulatīvo kontroles procedūru;
 - pārkāpusi būtiskus procedūras noteikumus, jo attiecīgās regulas pieņemšanā nav nodrošinātas tādas demokrātiskuma garantijas, kādas var gūt, izmantojot parasto Eiropas Parlamenta un Padomes koplēmumu likumdošanas procedūru;
2. pastāv reāls un droši zināms kaitējums un tieša cēloņsakarība starp Komisijas rīcību un apgalvoto kaitējumu.

Prasība, kas celta 2017. gada 29. martā – EKETA/Komisija

(Lieta T-198/17)

(2017/C 151/60)

Tiesvedības valoda – grieķu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grieķija) (pārstāvji – V. Christianos un S. Paliou, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Eiropas Komisijas paziņojumā par parādu Nr. 3241615335/29.11.2016 izteiktais prasījums EKETA atmaksāt summu EUR 38 241,00 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par ACTIBIO projektu, ir nepamatots attiecībā uz summu EUR 9 353,56;

- atzīt, ka summa EUR 9 353,56 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Eiropas Komisijai, un
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Ar šo prasību *Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis* (turpmāk tekstā – “EKETA”) apstrīd prasījumu, ko Komisija izteikusi paziņojumā par parādu Nr. 3241615335/29.11.2016 saistībā ar dalību ACTIBIO projektā. Minētajā paziņojumā par parādu Komisija prasa EKETA atmaksāt daļu EUR 38 241,00 apmērā no maksājuma, ko šī sabiedrība saņēmusi par ACTIBIO projektu. Minētais prasījums ir izteikts, pamatojoties uz prasītājas telpās Eiropas Komisijas veikto auditu *in situ*.
 2. Šajā ziņā prasītāja lūdz Eiropas Savienības Vispārējo tiesu saskaņā ar LESD 272. pantu atzīt, ka šajā paziņojumā par parādu norādītās summas daļa EUR 9 353,56 apmērā ir atlīdzināmās izmaksas un ka EKETA nav pienākuma šo summu atmaksāt Komisijai.
 3. EKETA apgalvo, ka minētā summa EUR 9 353,56 apmērā ir atlīdzināmās personāla izmaksas un netiešās izmaksas, kuras Komisija nepamatoti noraidīja kā neatlīdzināmas. Prasītājas izmaksu atlīdzināmība ir pierādīta ar apstākli, kas Eiropas Komisijai ir norādīts *in situ* veiktā audita laikā un tam sekojošajā sarakstē, kā arī tagad norādīts Vispārējai tiesai.
-

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV